† Cu Dumnezeu înainte!

MIŞCAREA

Apare bilunar
8 pagini–300 lei

Publicaţie a Noii Generaţii
Editor: Mişcarea Pentru România

Anul III, Nr. 14 (35)
1-15 Octombrie 1994

DIN SUMAR:

- Un Katyn al românilor — Pag. 3
- Iudeo-masoneria — Pag. 4
- O replică greco-catolică — Pag. 6
- Personalităţi: N. Porsenna — Pag. 8
- România salvată de holocaust (II) — Pag. 5

SORTONS DE CETTE EUROPE-LÀ !

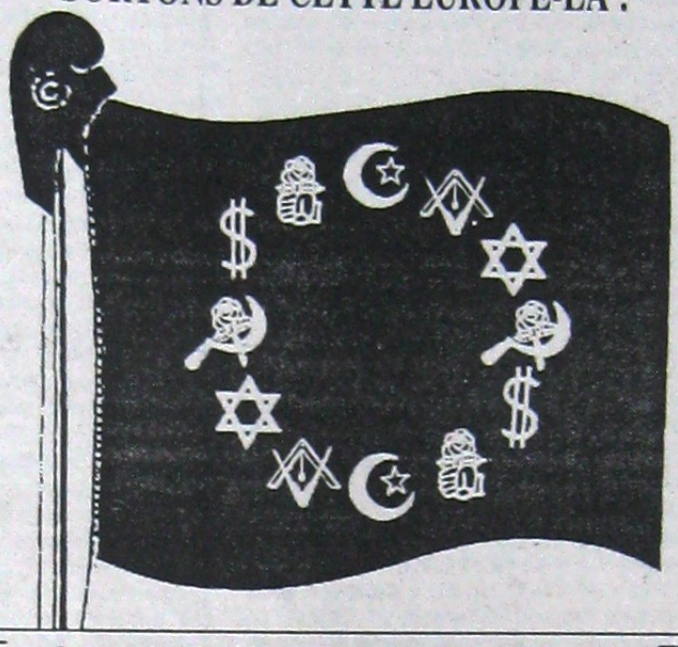

Un avertisment din Occident: Să ieşim dintr-o asemenea Europă!
(După publicaţia franceză „Reconquete", 1991)

INEDIT

... GALE şI ...ESCU

Aţi crezut că ţara mea
Doar pe voi vă aştepta
Să-i daţi noime şi-ndrumări
Cum făceaţi şi-n alte ţări.
Unde fără de noroc
Ţifra obştei stă pe loc.
V-aţi ascuns şi numele
Şi ne-aţi luat pe unele
De la foştii dintre noi
Mari bărbaţi, mai vechi, mai noi.
S-ar putea ca într-un an
Să vă cheme Brâncovean
Vodă Ţepeş - ştiu şi eu?-
De mai rabdă Dumnezeu?
Pângărind, excroci şi hoţi
Vreţi să treceţi de nepoţi
Şi de drept moştenitori
Ai sfinţitelor comori
Alegându-i dintre toţi
Pe cei care tac şi morţi.

Vă simţiţi la noi mai bine
Ca-n hotarele străine
Dar de-aveţi un drept la parte
Arătaţi-vă o carte:
Vizele la paşapoarte!

TUDOR ARGHEZI

CENZURA „EUROPEANĂ"

Pe data de 23.09.1994, postul de radio „România Actualităţi" anunţa o ştire stupefiantă: guvernul german a iniţiat o lege prin care **cei care neagă holocaustul sunt pasibili de cinci ani de închisoare.** Iniţiatorii legii sunt un grup de prelaţi catolici şi avocaţi evrei.

Ştirea nu a stârnit la noi nici o reacţie, deşi asemenea decizii ne duc cu gândul, pe noi românii, cu cincizeci de ani în urmă, când tancurile bolşevice au instituţionalizat practica după care simpla discutare a unor anumite evenimente istorice te poate trimite direct în puşcărie.

Iată că democraţiile europene au făcut şi ele pasul. Precedentul a fost creat.

Urmează, la rând, indexul cu nume de cărţi şi autori interzişi. Neo-rollerismul planetarizat capătă acum accente lugubre. Monstruosul aparat de propagandă s-a dovedit insuficient. În sprijinul aserţiunilor învingătorului vine acum şi norma juridică. Totul, desigur, în numele „drepturilor omului". Curat „drepturi"!

Două consecinţe capitale se întrevăd. Devine limpede, în primul rând, că legea nu s-a născut *numai* pentru uzul german. Germania este doar punctul de plecare al unei decizii ce se va transfera pe canalele Comunităţii Europene, care o va prelua rapid. Disciplinate, ţările răsăritene se vor conforma la rândul lor. Peste această temă se va aşterne liniştea în toată Europa.

În al doilea rând, o altă teribilă consecinţă se profilează la orizont. Statul Israel a obţinut despăgubiri din partea Germaniei, pentru „holocaust", peste 90 de miliarde de mărci, transformând, precum Midas, cenuşa şi oasele presupuselor victime în munţi de aur. Germania a plătit şi a închis această afacere. Nu există nici un interes pentru răscolirea trecutului. Pe plan mondial, Germania a dobândit un partener ubicuu şi omnipotent, iar Israelul un exemplu ilustru: dacă Germania şi-a asumat trecutul şi a plătit, ce le mai poate împiedica pe restul ţărilor să-i urmeze pilda? Întrebarea le-a fost deja aruncată răsăritenilor, iar despăgubiri colosale s-au şi cerut.

Patru ani de regim „democratic" în care ne-a fost promis totul (dar ne-a fost refuzat lucrul cel mai important – judecarea procesului *nostru* cu Istoria: genocidul comunist împotriva poporului român) ne-au încredinţat că ideologia comunistă este doar una dintre măştile personajelor de pe scena mondială. Policromia măştii contra monocromiei chipului, pare a fi direcţia şi regula în politica externă. Depreciată, masca va fi înlocuită fără nici o tresărire.

Europa Unită va dec'ara primul ukaz: interdicţia punerii în discuţie a „holocaustului". Va urma, de ce nu, interdicţia oricărei tentative de proces al comunismului. Sau, în numele „luptei împotriva rasismului " sau al „discriminării rasiale" interzicerea oricărei consideraţii asupra celor ce au iniţiat, promovat şi finanţat cel mai criminal sistem al secolului XX. Abia atunci, „comunismul fără... comunişti" ce se instalează în dosul steagurilor multicolore deasupra întregii Europe se va declara satisfăcut, protejându-se în dosul bunkerului legislativ pe care tot el l-a iniţiat.

La fel ca în cazul ţărilor răsăritene de după invazia comunistă, unii vor ca istoria adevărată a Europei să se scrie în puşcării.

În ce ne priveşte, nu putem spune decât: **Nu mor caii când vor câinii!**

Dan DUNGACIU

P. S.: La data de 25.09.1994, ora 20, radio „România Actualităţi" a anunţat decizia Parlamentului elveţian de a adopta o lege împotriva „discriminării rasiale şi a negării holocaustului evreiesc".

Cu 1944 începe devastarea culturală a României ocupate. Cultura română a fost supusă unui proces de distrugere, instituţionalizat şi sistematic. Marile personalităţi ale spiritualităţii româneşti sunt complet cenzurate şi izgonite din şcoli, biblioteci, publicaţii.

Procesul a fost denumit după numele iniţiatorului său: *rollerism*. Masivele tomuri de „istorie şi sociologie rolleristă" au falsificat sensurile profunde ale istoriei şi spiritualităţii româneşti, cu grave consecinţe vizibile până azi. Numele celor ce au iniţiat şi practicat asasinatul culturii române sunt de mult ştiute: **Vitner, Moses Rosen, Crohmălniceanu, S. Toma, Erno Gall, L Vrancea** sau **Radu Florian.**

Devansând abordarea regională, modificând perspectiva şi lărgind semnificaţiile, dimensiunea mondială a procesului care a primit în România numele de **„rollerism"** se dezvăluie fără echivoc.

La capătul bătăliilor, învingătorul este posesorul unic al unui drept adesea ignorat: dreptul de a scrie istoria. Nu mai există istorie, ci *istorii*. Nu o dată, „cenzura" este o catalogare eufemistică pentru ceea ce dezlănţuie condeiele victorioase. *Noua* „istorie" este a doua înfrângere, totală şi covârşitoare, pe care trebuie să o suporte învinsul. De data aceasta nu mai are la dispoziţie nici un mijloc de apărare; căci învingătorul are totul: instituţii, edituri, reţele de publicitate şi difuzare, oameni de serviciu, arhive. Pe scurt: „legea" şi „adevărul".

După patru ani de la insurecţia anticomunistă din decembrie 1989, ne-a fost predată, cu stăruinţă, aceasta lecţie. Dacă după 1944 sistemul comunist a cucerit Răsăritul, cei care l-au iniţiat, finanţat şi susţinut au cucerit lumea. Ei sunt adevăraţii învăţători ai celui de-al doilea război mondial. Vreme de cincizeci de ani, au fost un învingător care nu iartă şi nu face greşeli. Au fabricat instituţiile şi oamenii de care aveau nevoie. Au confiscat teme şi evenimente înăbuşindu-le cu biografii la comandă şi exegeze plăsmuite.

(Un exemplu la îndemână: Hannah Arendt şi a sa faimoasă „Originile totalitarismului". O lucrare model pentru ceea ce înseamnă paralizarea unui domeniu şi canalizarea eronată a unei dezbateri. O sofistică perfidă dezvăluie la capătul unei analize a regimurilor totalitare un rezultat straniu. Înlocuind *diacronia* prin *diacronie*, punând în paralel dreapta şi stânga şi accentuând mereu nazismul – prin uzitare tabloul comunismului se va lumina de fiecare dată –, părinţii comunismului sunt absolviţi practic de orice vină. *„...Să înţelegem faptul, în aparenţă revoluţionar, că un fenomen atât de mic (şi, în politica mondială, atât de neimportant) cum este problema evreiască şi antisemitismul a putut deveni agentul catalizator mai întâi pentru mişcarea nazistă şi, apoi, pentru războiul mondial"*, nu se sfieşte să scrie autoarea. Vectorul cărţii este închis în această declaraţie de intenţii.)

Cei învinşi trebuie să vorbească o limbă identică: limba învingătorului. O percepem deseori ca străină, confidenţial o putem nega, dar în public nu avem de ales. Ascultaţi discursul pe marginea comunismului. Este de o monotonie exasperantă. Implicarea evreiască – „iudeocraţia roşie" – în iniţierea şi proliferarea lui este o temă tabu; intangibilă şi primejdioasă.

Dar **mega-discursul** învingătorilor, pentru care s-au pus în mişcare cantităţi uriaşe de bani, propagandă şi influenţă, care, cu o planetară obrăznicie, nu suportă nici o replică se detaşează net: **„holocaustul".**

„Mişcarea" reflectă în paginile sale preocupările şi frământările Noii Generaţii, contribuind la dezvoltarea curentului de gândire şi acţiune declanşat de tineretul român prin mişcările din 1989-1990.

Pe plan spiritual-religios, „Mişcarea" este o publicaţie creştină ortodoxă, aşezată sub autoritatea duhovnicească a Bisericii Ortodoxe Române.

Ca orientare culturală, „Mişcarea" urmează linia naţională, reprezentată în istoria culturii şi publicisticii româneşti de personalităţi exemplare ca Mihai Eminescu, Nicolae Bălcescu, Nicolae Iorga, Nae Ionescu, Mircea Eliade, Petre Ţuţea.

Din punct de vedere politic, „Mişcarea" promovează doctrina naţional-democrată, aşa cum este formulată în documentele programatice ale Mişcării Pentru România.

În viitor: Politică şi Religie mare cât secolul • „Holocaustul" – o minciună • Personalităţi: Ion Chelcea

BIBLIOTECA Institutului Arhivelor Bucureşti

Anul III Nr. 14 (35)
1-15 Octombrie 1994

Agrarienii şi cadrele didactice din Moldova

La o consfătuire cu cadrele didactice ce s-a desfăşurat la Chişinău, ministrul învăţământului din actualul guvern „agrarian" a cerut acestora să nu mai predea „limba română" sau „istoria românilor", ci să le adecveze (!) după glotonimul „constituţional" (!) – „limba moldovenească" şi „istoria moldovenilor". Rezultatul: proteste şi chiar huiduieli! La care ministrul a concluzionat: „atunci să faceţi fiecare cum credeţi!"...

Academicienii de la Chişinău faţă în faţă cu domnul Snegur

Cum Academia Republicii Moldova a respins aberaţia din actuala constituţie a republicii Moldova – respectiv, cea a „două limbi separate", româna şi moldoveneasca (!) – preşedintele Snegur i-a dojenit pe academicieni şi le-a cerut, în pofida evidenţei ştiinţifice, să ţină cont că cele din textul Constituţiei au fost votate „cu majoritate de voturi"! Ca să vezi! În rest, Snegur e acelaşi; numai că a mai luat vreo douăzeci de kilograme!

Snegur şi Consiliul Europei

Cu câteva zile înainte de vizita la Chişinău a domnului Daniel Tarschys, secretarul general al

CRONICA EVENIMENTELOR POLITICE
(1-28 septembrie)

Consiliului Europei, procurorul general al R. Moldova a cerut suspendarea Frontului Popular şi a altor partide de orientare românească, pentru şase luni! Ceea ce ar însemna eliminarea actualei opoziţii din Parlament şi împiedicarea ei de a candida la alegerile locale din această iarnă! Având în vedere că vizita domnului Tarschys este legată direct de primirea R. Moldova în Consiliul Europei, lucrurile se întâmplă ca şi cum pe domnul Snegur nu l-ar interesa ca R. Moldova să şi reuşească această performanţă! Sau, ca şi cum domnul Snegur ştie precis că pe domnul Daniel Tarschys nu-l interesează atari „mici detalii" de politică internă! Ehei, păi să fi interzis cineva în România, mai an, chiar şi un partid ca cel al contelui Zambra – Iosifescu şi să fi văzut agitaţie la Consiliul Europei! Poate că exagerăm, veţi zice! Judecaţi şi dumneavoastră: întrebat de Radio România – Actualităţi dacă cu gazdele sale din Chişinău s-a discutat problema grupului Ilaşcu, domnul Daniel Tarschys a răspuns laconic: „No!"... Deci, un deputat **condamnat la moarte** şi deţinut de autorităţi **ilegale** pe sol naţional, nu interesează! Pe noi, mai că ne-ar amuza un domn Snegur cu „drepturi depline" la Strassbourg, dacă nu am fi convinşi că Ilaşcu şi ai săi se vor afla pe mai departe tot în puşcărie! Încât, ne mai întrebăm odată: **ce** sunt şi **ale cui** sunt Drepturile Omului?...

CAER redivivus?

La recentul Congres Internaţional al Industriaşilor ţinut la Bucureşti, Arkadi Volski, preşedintele industriaşilor ruşi a propus înfiinţarea unui neo-CAER! Scopul: „redresarea economiilor noastre". Argumentul: „cam 50% din reculul nostru economic vine din dispariţia CAER". Statistic, aşa este! Dar! Să ne întrebăm cui se datorează înapoierea noastră de azi, dacă nu tocmai celor patru decenii de **auto-izolare** în CAER? O recunoaşte şi domnul Volski: „CAER a creat o autonomie obiectivă a fostului lagăr (faţă de economia mondială – n.n.) dar şi o auto-izolare neobiectivă"! Or, tocmai această **auto-izolare** ne-a rupt de progresul tehnic, ştiinţific, economic şi managerial realizat de **alţii** pe plan mondial. Aşa se explică înapoierea zonei de la Elba la Amur şi nu prin „moştenirea burghezo-moşierească". Că este aşa, iată un contra-exemplu: state ultra - înapoiate, care pe la 1950 nu aveau nici universităţi – Coreea de Sud, Taiwan, Singapore, Malayezia etc. – sunt azi, unde sunt, în ciuda „moştenirii coloniale"! De ce ? De ce ele, **da** – au reuşit – şi noi, **nu**?! Tocmai pentru că ele nu s-au auto-izolat, reuşind să-şi valorifice munca naţională prin exporturi masive, în condiţiile menţinerii specificului naţional – cultural şi al protejării inteligente a propriei economii!... Cum ar urma să arate acest neo-CAER, care l-a fascinat într-atât pe domnul George Păunescu, omologul român al domnului Volski? Adică – cu ce monedă va lucra? Evident, nu cu dolari; nu cu monede convertibile! Şi nici cu „ruble transferabile"! Domnul Volski propune un sistem de cliring! Adică un soi de „marfă contra marfă", calculat în preţuri teoretice, stabilite din birouri! Vom schimba din nou pantofi urâţi, pe maşini proaste, pentru a ajunge unde? La „redresarea" economică, ni se spune. Desigur, o redresare statistică, bazată pe aceleaşi produse şi tehnologii, care ne-au dus unde ne-au dus! S-ar reduce o vreme şomajul, dar marile probleme ale industriei noastre – tehnologii depăşite, decapitalizarea masivă – vor rămâne, ameninţând viitorul! Industria românească, numai pentru a reatinge nivelul relativ din 1975 – '80 (prin raport cu nivelul de atunci al Occidentului) are nevoie de investiţii de 3 miliarde de dolari anual, încă zece ani! De unde aceşti dolari? Dintr-un neo-CAER, bazat pe „cliring"?!... Să ne uităm la Moldova, care de vreo 50 de ani face „cliring" cu Rusia! Rezultatul: înapoiere, mizerie şi dependenţă politică. Asta să dorim şi noi?!... Sigur, avem nevoie de cu totul **alte** relaţii cu Rusia. Altele decât cele de azi. Dar şi altele decât cele avute cu ei de la Petru cel Mare încoace! Câtă vreme Rusia va avea mentalităţi şi politică imperială, România va reacţiona – indiferent cine şi cum ar conduce-o! – cu **anti-rusism** şi gândul la **protecţii străine, anti-ruseşti**. Or, aşa nu se poate construi nimic nou şi viabil; ne-o arată trei secole de relaţii ruso – române! La Moscova însă, Soljeniţân a intuit esenţa: el propovăduieşte ruşilor (printre altele) **renunţarea de către Kremlin la Moldova**. Noi credem că numai aşa se va putea pune capăt în România unui anti – rusism justificat istoric până azi; numai aşa s-ar putea pune capăt lungului şir de protecţii străine, căutate de noi benevol din cauza spaimei de ruşi. La Bucureşti nu se trezeşte încă nimeni?...

Curtea Supremă de Justiţie şi Mareşalul Antonescu

Curtea Supremă de Justiţie a decis oprirea ridicării monumentului închinat Mareşalului Antonescu la Târgu Mureş. Până ce vor primi însă „hârtiile oficiale", veteranii de război (altfel decişi să respecte legea!) continuă lucrarea. Oricum, ei vor păstra statuia pentru „vremuri mai bune"! Deie Domnul să le apucăm şi noi!...

Tratatul Româno–Maghiar „într-o nouă prezentare"!

Principiul acestui tratat, pe scurt, ar fi: „inviolabilitatea frontierelor, recunoaşterea lor şi renunţarea la revendicări teritoriale, în schimbul drepturilor minorităţii maghiare". Nu vom detalia chestiunea drepturilor minorităţii maghiare, unde autonomia politică completă este un minim ce ni se cere. Vom rămâne la ceea ce presa din ţară a numit „o veritabilă deschidere" a politicii noului guvern maghiar, respectiv, vom rămâne la „renunţarea la pretenţii teritoriale". Aşa să fie, a renunţat Budapesta la aşa ceva?! Nici poveste! Iată ce declară, la nici două săptămâni de la vizita domnului Meleşcanu la Budapesta, omologul său maghiar, domnul Laszlo Kovacs: „semnarea Tratatelor de bază cu România şi Slovacia nu implică şi renunţarea din partea Ungariei la posibilitatea schimbării graniţelor în viitor"!!! Pe ce „bază", aşa ceva? Tot domnul Kovacs ne lămureşte: „Convenţia Internaţională de la Viena prevede că acordurile internaţionale pot fi modificate în cazul în care condiţiile de bază se schimbă semnificativ. Documentele ar putea fi astfel înlocuite cu altele noi, negociate pe baza acordului mutual"... Deci, domnii de la Budapesta vor semna pentru lucruri pentru care, **de pe acum**, au găsit „portiţa" – zic ei – **pentru a nu le respecta în viitor**!

Atunci, de ce ar mai semna Ungaria un atare tratat, dacă tot este decisă să nu-l respecte? Din două motive. Primul – pentru a-şi proba „bunăvoinţa" şi „democratismul", în ochii puterilor occidentale. Al doilea – pentru a îndeplini condiţiile Pactului de Stabilitate Balladur, fără de care nimeni nu poate intra ca membru în Uniunea Europeană. Care sunt aceste condiţii şi ce cere pactul Balladur? Să nu ai probleme de frontieră cu niciunul din vecini! Deci, semnând atari tratate cu România şi Slovacia, Ungaria ar îndeplini formal cerinţele respective şi ar accede în Uniunea Europeană. Dar noi, semnând aşa ceva, am putea intra? Noi – nici poveste! Iar aceasta, din două motive. Primul – noi încă nu îndeplinim cerinţele sub raportul „performanţei interne". Al doilea – nouă ni se poate oricând reproşa că „avem pretenţii" asupra Basarabiei şi Bucovinei, lucru care ne-ar împiedica să îndeplinim condiţile Pactului Balladur. Rezultă două lucruri: primul – noi nu avem nici un interes să semnăm un Tratat cu Ungaria, când aceasta este în mod public decisă să redeschidă, cândva în viitor, chestiunea frontierelor sale cu vecinii. Şi al doilea – adepţii necondiţionaţi ai „integrării" noastre europene ştiu bine, dar se fac că plouă, că aceasta ar însemna renunţarea explicită la unirea noastră la Prut. Măcar să nu se mai agite demagogic pe acest subiect!...

Scandalul Alfred Moses

La 21 septembrie şapte parlamentari români au adresat o scrisoare Congresului SUA prin care cer recuzarea domnului Alfred Moses, numit recent ambasador în România. Unui atare gest, altfel firesc în orice democraţie, la noi i-ar urmat un veritabil scandal! E adevărat. Guvernul ar avea motive. El se simte – şi este – pentru a doua oară lovit, în numai două săptămâni, de PUNR, unul din cei doi membri ai actualei coaliţii. Ce calităţi sau ce defecte va fi având domnul Alfred Moses, contează mai puţin aici. Că sub Ceauşescu dânsul s-a ocupat de scoaterea evreilor din România, ni se pare normal şi absolut onorabil. Că, pentru a reuşi în această misiune auto-asumată, va fi minţit sau va fi ascuns unele lucruri neconvenabile regimului „de tristă amintire", nici asta nu ne miră. Dimpotrivă! Ca să reuşeşti, dacă ţii cu tot dinadinsul, compromisurile de tot soiul devin cel mai adesea, cu totul necesare. Pe urmă, ca români, mai degrabă am avea enorm de învăţat de la viitorul ambasador al SUA. Printre altele, să învăţăm de la dânsul cum se ajută alţii înainte ei! Nu-l cunoaştem, nu ştim ce şi-a propus ca ambasador la Bucureşti, dar judecând după cele ce i se pun azi în sarcină – nu ne-ar mira ca, după ce i-a ajutat sub Ceauşescu să părăsească România, sub Iliescu, domnia sa să îşi ajute conaţionalii să revină. În sfârşit, dar nu în cele din urmă, ceea ce este cu adevărat semnificativ şi grav este că actuala coaliţie guvernamentală **nu funcţionează** şi pace! De ce, cine e de vină şi ce e de făcut – aceasta-i chestiunea, politic vorbind. Restul e „scandal". Noi nu credem că se va schimba ceva în raporturile româno – americane actuale: ei cu banii, noi cu căciula în mână...

Dr. Corneliu DIDA

P. S. Aflăm din ziarul „Libertatea" din 27 septembrie: Senatul american a amânat audierea lui Alfred Moses!

DOAMNA ELENA ZELEA CODREANU
a adormit întru Domnul
2 dec. 1902 – 5 sept. 1994

Soţia întemeietorului Mişcării Legionare s-a stins în vârstă de 92 de ani, după o viaţă exemplară. Elena Zelea Codreanu va rămâne desigur în istorie ca una din cele mai mari figuri feminine pe care le-a dat neamul românesc.

În viaţa sa, care a cuprins aproape întreg veacul acesta, a fost sortită să ducă în sufletul său, dar şi pe umerii săi, clipe de înălţare, dureri cumplite şi suferinţe fără margini, ce răsfrângeau asupra fiinţei sale epopeea tragică a unei întregi generaţii.

La nunta ei ca din poveşti, mii de oameni în sărbătoare îl cinsteau spontan pe un tânăr în care întrezăreau un viitor erou al neamului, dar nici ea – şi nimeni – nu putea şti în ce măsură destinul ei se va împleti cu cel al întregii generaţii tinere de atunci. A fost desigur singurul eveniment pe deplin fericit şi fără umbră din viaţa ei aproape seculară.

O viaţă simplă, de mare modestie, în care va împărtăşi sărăcia franciscană a soţului ei. Au locuit pe ici-colo, cu chirie sau pe la prieteni şi nu au avut parte de o locuinţă proprie decât un scurt timp, la Casa Verde, construită de legionari.

A trăit groaza urmăririlor din 1933-'34, când soţul ei era căutat de toată poliţia şi jandarmeria din ţară, cu ordin de a-l împuşca imediat, fără somaţie şi – mai apoi – prigonirile necontenite sub toate guvernele care au urmat, până la arestarea ultimă din Duminica Floriilor 1938, culminând cu asasinatul din pădurea Tâncăbeşti, în noaptea Sfântului Andrei a aceluiaşi an.

De acum singură în faţa evenimentelor, a fost martoră neputincioasă la masacrul elitei legionare din 21-22 septembrie 1939, dar a văzut mai clar decât mulţi alţii şi, în consecinţă, a respins net impostura din septembrie 1940.

Cu năvălirea sovietică şi instaurarea comunismului începe calvarul ei personal; un deceniu de închisori (Mislea, Târgşor, Arad, Oradea) lagăr de muncă (Lăţeşti) şi deportare în Bărăgan, fără proces, fără vreo condamnare, fiindcă nu se găsise nici cel mai

Cu soţul său (1924)

mic pretext.

La una din închisori, deţinutele fiind scoase în front pentru inspecţie în faţa unor „sus-puşi", dânsa a cutezat să iasă din rând şi să întrebe:

„Domnilor, vă rog să-mi spuneţi de ce mă ţineţi aici, fiindcă eu n-am făcut nimic."

„Cum te cheamă?"

„Elena Zelea Codreanu."

„Şi mai întrebi de ce?"

Soţia Căpitanului a păstrat în mod permanent cea mai profundă trăire a memoriei soţului său. În 1992, ea scria: *„...şi astăzi, când îmi amintesc de aceste grozăvii mă cutremur ca şi în ziua în care s-au săvârşit. Şi ce îmi pare mai cumplit este faptul că nu am nici un mormânt la care să mă pot duce să aprind o lumânare pentru sufletul lui şi să pot plânge în voie".*

Dar ea şi-a însuşit şi linia spirituală definită de soţul ei în luptele pentru neamul românesc şi s-a ridicat cu luciditate şi curaj împotriva falsurilor publicate şi a trucajelor fotografice făcute de anumiţi netrebnici.

A fost, până în ultima clipă a vieţii sale, o vajnică luptătoare pe linia soţului său.

Nu rămâne decât să ne plecăm cu smerenie. Domnul să o odihnească în pace.

Duiliu SFINŢESCU

În atenţia brăilenilor

Prietenii care doresc să contribuie la organizarea MPR în judeţul Brăila sunt invitaţi să ia legătura cu dl. Marian Ghionu la telefon 63.56.87, în zilele de miercuri şi vineri, numai între orele 8.00–12.00 şi 16.00–20.00.

Tot la fel pot proceda persoanele care doresc să difuzeze publicaţia „Mişcarea".

2. Un Katyn al Românilor

Drapelele s-au prefăcut în zdrenţe

– 23 August 1944 –

Ruperea frontului german dintre armata 1-a blindată şi armata a VIII-a a deschis în primăvara anului 1944 drumul armatelor sovietice către Basarabia şi Moldova. Intrarea Bolşevicilor pe teritoriul naţional impunea Mareşalului Antonescu măsuri de urgenţă, concretizate prin aducerea marilor unităţi române pe un aliniament ce trecea din Bucovina pe înălţimile munţilor, Vest – Siret – Târgu Frumos, Nord – Iaşi, masivul Cornesti – Chişinău – Tighina – până la mare. Sprijinindu-se pe obstacole naturale, această poziţie (linia Traian) ar fi permis o rapidă concentrare a forţelor româno – germane în vederea stăvilirii ofensivei sovietice. Acţiunea aceasta era uşurată şi prin prezenţa în Transnistria a Comandamentului Armatei a 3-a române care a luat în primire sectorul ei de apărat în Basarabia. Pe măsură ce diviziile române ocupau zonele de front, situaţia frontului se stabiliza încât o puternică ofensivă sovietică petrecută la începutul lunii mai a fost respinsă de trupele Corpului 4 român în colaborare cu Corpul 4 german. Din păcate, în urma defecţiunii frontului de mijloc german, au fost retrase pentru întărirea lui importante M.U. din grupul de armată Ucraina-Sud (Panzer 3, 23, 44 şi faimoasa divizie Grossdeutschland).

Generalul Friessner, noul comandant al grupului de armate Ucraina-Sud aflat la Cartierul General al lui Hitler, era informat că situaţia politică din România este liniştită şi sigură iar Mareşalul Antonescu va rămâne un *aliat fidel*. În ceea ce priveşte armata şi poporul român, ele vor rămâne alături de Mareşal. Acelaşi general făcea remarca pe hartă că dacă ar fi în locul comandamentului sovietic ar ataca flancul de nord al grupului Ucraina-Sud conjugând lovitura cu o ofensivă care ar bloca şi izola trupele româno – germane din Basarabia.

Pare de neînţeles acum, după 50 de ani, cum nu s-a făcut o similitudine între forma frontului armatelor germano – române din Moldova şi Basarabia şi aceea a frontului de la Stalingrad; această apropiere ar fi impus de urgenţă retragerea frontului basarabean pe linia Prutului cu atât mai mult cu cât în vara anului 1944 informaţiile ajunse la Cartierul General indicau o uriaşă superioritate sovietică în mijloacele de luptă. Deci capacitatea ofensivă a inamicului nu mai reprezenta o necunoscută aşa cum a fost cazul în bătălia de la Cotul Donului din noiembrie 1942. Nenumărate erau punctele slabe ale apărării româno – germane, dar două păreau caracteristice şi s-au dovedit fatale în cursul evenimentelor din august 1944. Primul se reliefa prin absenţa unui corp masiv de *panzer* capabil să oprească şi să distrugă prin contraatacuri repetate corpurile blindate sovietice aflate deja în depăşirea aliniamentelor infanteriei. O altă lacună strict legată de binomul tanc–avion era *anemierea* în dotare a flotei aeriene germane, ce suferise mari pierderi în campaniile anterioare – în special flotilele de asalt de care se spune că dacă ar fi existat într-o concentrare corespunzătoare ofensiva sovietică ar fi *decedat* cel târziu pe 21-22 august. Al treilea punct slab al apărării, care s-a dovedit cel puţin egal ca importanţă şi consecinţe, a fost **subminarea moralului soldaţilor români *făcută în şi din spatele frontului*.**

Poate nicicând în istoria armatei române n-a existat o acţiune mai bine concertată asupra unei armate ce rămăsese singura chezăşie a independenţei şi salvgardării. Trupa care pleca în concediu se întorcea acasă cu *zvonul* că războiul este pierdut şi în curând se va încheia pacea cu aliaţii, iar orice rezistenţă în tranşee este lipsită de sens. În şedinţa din 15 iunie 1944, din Capitală, *conspiratorii* analizau tocmai această problemă a marilor unităţi române de pe front, menţionându-se că acestea *vor primi ordine să permită trupelor sovietice să treacă şi apoi să continue lupta împreună cu armatele aliate până când ţara va fi complet eliberată de sub germani.* La o inepţie politică se adăuga o eroare tactică militară ce friza demenţa şi inconştienţa.

Cum îşi închipuiau generalii de la Bucureşti că trupele sovietice (care, timp de trei ani de zile ne fuseseră duşmane până la Volga şi Caucaz), s-ar fi supus peste noapte şi dintr-o dată unor *coridoare* în dispozitivul român fără ca acesta să fie dezarmat şi capturat? Cât de ireală şi condamnabilă a fost această concepţie au dovedit-o evenimentele ce au succedat ordinului regal de încetare a ostilităţilor.

În opera de racolare a ofiţerilor superiori la acest plan inept şi care a costat viaţa a peste 74.000 de români din cei 145.000 de prizonieri – *cel mai mare dezastru suferit vreodată de armata română, şi aceasta nu din lipsă de vitejie şi dragoste de ţară a ostaşului român* – s-a evidenţiat **Generalul Racoviţă,** comandantul armatei a 4-a. Racoviţă părăseşte în 2 august frontul pregătindu-se să ia în primire Ministerul de Război din viitorul guvern Sănătescu, nu înainte de a lăsa ordinul ferm de **a nu se folosi pe frontul armatei sale, artileria grea de corp, (tunurile 105 şi 150 mm.) decât din ordinul lui expres.**

La acelaşi plan al trădării au participat sub diferite forme (şi aceasta s-a petrecut când Mareşalul Antonescu se găsea la tratament la Olăneşti şi când generalul Sănătescu şi viitorul primar al Capitalei, Victor Dombrovschi s-au deplasat pe front) Generalul **Constantin Niculescu,** comandantul Corpului 5 Armată, **Gheorghe Avramescu,** aflat la comanda Armatei a 4-a, **Nicolae Stoenescu,** comandantul Corpului 4 Armată, **Ilie Creţulescu,** comandant de divizie, **Constantin Eftimiu,** comandantul trupelor de transmisiuni şi mulţi alţii...

(va urma)

Gheorghe HUŢUCA

Luni 8 1944 — 24 August 1944 — Nr. 7

ROMÂNIA LIBERĂ

23 AUGUST 1944

RĂSTURNAREA REGIMULUI HITLERIST DIN ROMANIA

Ziarul comunist „România liberă" anunţă cu satisfacţie prăbuşirea statului naţional român (etichetat obraznic drept „regim hitlerist")

Istoria confiscată

În numărul 11(32)/1994 al revistei noastre am prezentat lucrarea „Populaţia evreiască din România în timpul celui de-al doilea război mondial". Excelenta publicaţie constituia primul volum din seria „Romanian-Civilisation Studies", iniţiată de istoricul american Kurt W. Treptow şi publicată în limba engleză de Fundaţia Culturală Română din Iaşi.

Avem plăcerea de a prezenta cititorilor noştri a doua apariţie din această serie, dedicată de această dată istoriei Basarabiei şi Bucovinei. Autorul, Ion Alexandrescu, întocmeşte o succintă dar clară prezentare a subiectului, aproape necunoscut (sau ignorat cu deliberare) de oamenii politici occidentali. Ne aducem aminte de discursul ministrului de externe suedez care, glorificând independenţa ţărilor baltice, identifica acest eveniment cu adevăratul sfârşit al celui de-al doilea război mondial. Despre teritoriile româneşti, însă, nimeni n-a suflat atunci o vorbă.

Lucrarea beneficiază de o introducere semnată de DI Treptow care abordează chestiunea în primul rând dintr-o perspectivă geopolitică: *„Dacă discutăm despre România sau Republica Moldova ca state independente în sistemul mondial, noi avem în vedere o aceeaşi problemă – securitatea României. (...) Cei care speră să prezerve structura Imperului sovietic sub o formă sau alta continuă să se opună oricărei mişcări spre reunificarea Moldovei şi României. Asemenea eforturi tind să promoveze naţionalismul în ambele ţări, date fiind limba, cultura şi istoria lor comună".* Concluzia istoricului american este că o asemenea atitudine este neviabilă pe termen lung: *„Republica Moldova poate fi privită numai ca o entitate tranzitorie în procesul reunificării Basarabiei cu România. Reintegrarea Basarabiei în România este mai cu seamă importantă dintr-un punct de vedere cultural, pentru că, aşa cum Transilvania este recunoscută ca inima civilizaţiei româneşti, Moldova reprezintă sufletul ei".*

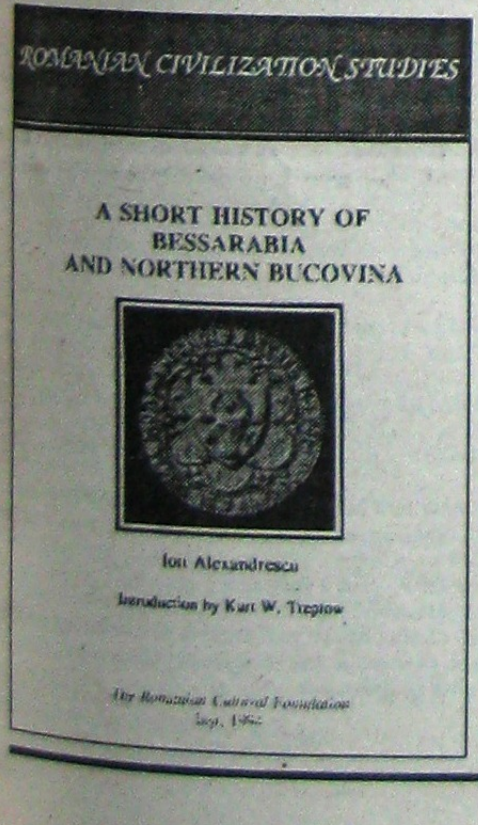

În al doilea rând, nu poate fi neglijată dimensiunea morală a problemei. Din păcate, constată istoricul american, dacă Vestul a denunţat pactul Ribbentrop-Molotov şi consecinţele sale – având ca rezultat recunoaşterea independenţei ţărilor baltice –, faptul că România a fost deasemenea dezmembrată prin acest acord intervenit între cei doi dictatori a rămas şi continuă să rămână nerecunoscut. Din aceste motive s-au creat şi continuă să se adâncească suspiciunile românilor, legate de standardele diferite aplicate de puterile vestice Lituaniei, Letoniei şi Estoniei pe de o parte şi României pe de alta.

În finalul lucrării, ca anexă la cele două materiale, sunt publicate documente şi hărţi ilustrative, cât şi o biografie selectată în limba engleză, dedicată acestui subiect.

Pavel MUREŞANU

ÎN ATENŢIA CITITORILOR

În ultimul număr anunţam pentru rubrica „Dosarul comunismului" o prezentare şi o analiză a „fenomenului reeducării", petrecut în închisorile comuniste din România (Piteşti, Gherla, Canal, Aiud). Informaţiile şi materialele culese de redactorii noştri depăşesc însă cu mult spaţiul rubricii amintite. Ca urmare, unul din numerele noastre viitoare va fi consacrat aproape în întregime acestui incredibil experiment – cea mai cumplită agresiune împotriva omului cunoscută până acum în istorie.

(Redacţia)

MARGINALII LA UN SERIAL TV

– un pretext –

De curând s-a prezentat la Televiziunea Română un serial – Carol cel Mare.

Nu calitatea (îndoielnică) a acestui serial interesează ci punctele de vedere propagate prin intermediul său, consecinţele sale didactic – demonstrative.

Mă aşteptam ca la sfârşitul secolului XX cu trâmbiţatele lui intenţii de „cooperare", „comunicare" etc., etc., mai vechea opacitate şi ignoranţă a occidentalilor faţă de lumea Orientului (mă refer la atitudini în genul celei a lui Joseph de Maistre care compara bisericile ortodoxe cu „nişte cadavre îngheţate cărora frigul le-a conservat formele" şi care expuse „acţiunii protestantismului şi catolicismului cu un foc ştiinţific suficient ar dispărea aproape subit"), incapacitatea lor de a înţelege Răsăritul să fi dispărut.

Acest serial însă m-a făcut să văd mai clar că nu este aşa (decât poate în profunzimile ce vor ajunge istorie abia peste veacuri) şi că această atitudine e mai virulentă ca oricând, insinuându-se chiar în ţările răsăritene (şi se leagă într-un fel de intensul prozelitism catolic ce s-a dezlănţuit peste Sud-Estul European).

În imagini simple, elocvente, se schematizează două lumi distincte: pe de o parte Carol I – Împăratul, ctitor al Statului, al Imperiului şi culturii occidentale, pe de altă parte Bizanţul – decadent, imoral, feminin, incapabil de reacţie, menţinându-se doar în virtutea inerţiei.

Realităţile istorice sunt însă cu totul altele (v. N. Iorga în *Essai de Synthese de l'histoire de l'humanité*, vol. II, p.117), Carol nefiind decât un şef de trib ce a creat un aşa-zis imperiu (de fapt un amestec nereuşit de tribalism franc şi universalism roman), efemeritatea „statului" carolingian fiind o probă evidentă a inconsistenţei sale interioare şi a lipsei de adecvare la realitate.

E normal, poate, să se prezinte o istorie romanţată şi distorsionată într-un serial TV, dar relevanţa apare când vedem că nu e un fapt izolat, ci ***reprezentativ*** pentru propaganda dirijată împotriva Răsăritului (şi, implicit, a neamului românesc). Acest fel de manifestări hrănesc mentalitatea servilă a celor care, dominaţi de clişeele şi formulele impuse – e drept, cu tenacitate şi violenţă – încă de la începutul secolului XIX, admiră necondiţionat civilizaţia Occidentului. Locul e pregătit (şi) pentru militantismul pro-uniaţie (mai ales în Ardeal) ca singura metodă de „renaştere" a poporului român.

Eu cred că există două lumi structural incompatibile, impenetrabile: Orient şi Occident; două lumi istorice, concrete, a căror viaţă spirituală are un „stil" deosebit ce le conferă consistenţă internă. În acest stil, ca note **esenţiale** ale sale, intră şi confesiunile ca forme specifice de existenţă istorică, concretă, vie. Deci, pe acest plan, trecerea de la o confesiune la alta nu se face decât renunţând nu doar la naţiune ci şi **la forma de viaţă spirituală supranaţională răsăriteană.**

Pe planul acţiunii istorice şi culturale directe există încă o persistentă prejudecată a „inferiorităţii" organice a culturii răsăritene fundamentată pe ortodoxie. De aici, repetatele rătăciri latiniste, occidentalizante, ce frânează dezvoltarea unei conştiinţe de sine a spiritului modern răsăritean, afirmarea unei culturi răsăritene moderne a popoarelor ortodoxe. Popoare a căror cultură îşi are izvoarele tocmai în extraordinara sinteză – religioasă, socială, culturală – realizată de lumea bizantină a Sud-Estului european în care românitatea orientală a jucat un rol de frunte. Într-o carte remarcabilă (în special partea referitoare la cultura psihologică poporană şi clericală) T. Herseni spunea: *„Dezvoltarea psihologiei româneşti, dat fiind profilul etnogenetic şi specificul naţional-istoric al poporului nostru, care n-a avut la bază vreo „comună primitivă", ci cele mai mari civilizaţii ale vremurilor apuse, nu s-a desfăşurat de la credinţe şi opinii timide, de la dibuiri şi bănuieli empirice către forme tot mai limpezi şi mai sigure de „adevăr", ci de la vaste concepţii mitologice, teologice, metafizice şi filozofice despre suflet, despre conştiinţă, spre forme tot mai precis delimitate, mai riguroase şi mai controlabile"* (T. Herseni – *Cultura psihologică românească*, pg. 7-8, 1980, Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică).

Dacă luăm în considerare aceste fapte, renunţarea la cultura răsăriteană înseamnă o neasumare a culturii organice a neamului românesc, deci o trădare (voită sau nu), iar în cazul deţinerii puterii social–politice o condamnare a neamului la sterilitate spirituală prin punerea lui în cadre moarte, neaderente duhului său, prin sufocare lentă în complexe de inferioritate, culpabilizare şi umilire.

Călin COTOI, student

Anul III Nr. 14 (35)
1-15 Octombrie 1994

„Devenirea întru Dumnezeu“

Comunismul a însemnat pentru oamenii acestui popor durere şi suferinţă la cote cutremurător de înalte – într-atât încât va trece multă vreme şi vor trebui zeci de volume de analiză sistematică, din toate unghiurile de privire ale ştiinţelor socio-umane, pentru a putea dezvălui şi înţelege teribila experienţă. Şi alte sute de volume de memorialistică, de proză literară de mare anvergură, de încercări poetice de cuprindere a acestei suferinţe etc. – pentru a *aspira* la epuizarea întregului fenomen. Acestea se vor face pentru că stă în puterea şi e de datoria unui popor să-şi desluşească sieşi sensul momentelor sale cruciale cu mijloacele specifice unei epoci. În vechime – acesta era rolul mitologiilor şi al unei bune părţi din ceea ce numim folclor; astăzi – căile sunt cele amintite mai sus, chiar dacă ele sunt folosite adesea şi pentru a falsifica o problemă. Acestea se vor face deci, dar dacă în cele din urmă se vor lămuri *cauzele esenţiale* ale cotropitoarei experienţe – iată o întrebare ce nu trebuie scăpată din vedere. Pentru că e cu putinţă să reuşim a scoate la iveală toate detaliile factuale care alcătuiesc istoria agresiunii comuniste în România, să facem toate conexiunile dintre ele, să le pricepem semnificaţiile şi să nu ajungem totuşi la *sensul veritabil* al ansamblului. Este un mare risc, al celui care nu caută decât în afara sa cauza unei nenorociri abătute crunt asupră-i...

Un gând al părintelui Rafail Noica – aflat în volumul de curând apărut la Editura Anastasia, sub îngrijirea Pr. Eugen Drăgoi şi a Pr. Ninel Ţugui – ne-a sugerat aceste aprecieri. Căci vorbind despre cărţile româneşti pe care monahul Rafail, nevoitor în Mânăstirea „Sfântul Ioan Botezătorul“ din Essex (Anglia), le primea de la tatăl său, filosoful Constantin Noica, prin anii '80 şi care purtau, de regulă, semnătura unor mari personalităţi ale culturii noastre, Cuvioşia Sa îşi mărturiseşte întristarea că mulţi dintre aceşti oameni de seamă iau prea cu uşurinţă viaţa ortodoxă, valorile ortodoxiei în general, fiind „o mare durere a poporului nostru şi *cred că este unul din aspectele care trădează starea noastră de cădere, pentru care poate (poporul român, n. ns.) a suferit mucenicia*“ (subl. ns.). Nu este o acuză – părintele nu-şi arogă câtuşi de puţin dreptul de a judeca, ci vorbeşte cu smerenie şi cuviinţă despre o tristeţe a sa, adâncă: „Dacă mă iertaţi, o să vă spun că asta a fost mâhnirea mea...“ Dar, lipsind orice intenţie de a acuza, rămâne vina neîndoielnică, păcatul pe care aceste cuvinte mai mult îl sugerează: *negrija*, venită – atunci când nu-i vorba chiar de trufie – din convingerea că Dumnezeu e bun şi mare şi va lucra, cu siguranţă, în Istorie în locul nostru, ori de câte ori va fi nevoie. Mai ales că – nu-i aşa? – şuntem un popor ortodox!...

Da, suntem ortodocşi şi e într-adevăr justificată încrederea nemăsurată în puterea credinţei noastre, dar ceea ce se uită prea adesea este că Ortodoxia înseamnă întâi de toate *trăire, făptuire*. Nu ritual-spectacol, ci *viaţă creştinească*. Or, smerenia stă, alături de iubire, ca o axă fundamentală a vieţii creştinului. Lipsa acestor virtuţi – negrija de a le păstra – ne face vulnerabili, căci Dumnezeu lucrează în noi şi prin noi în măsura în care suntem *dispuşi* şi *pregătiţi* să-l primim. Ortodoxia este puternică fiindcă are într-însa Adevărul şi de aceea „dă duh şi viaţă“. Dar tocmai din această cauză asaltul răului asupra Răsăritului ortodox a fost mult mai dur, nimicitor în comparaţie cu ceea ce s-a întâmplat în Apus. (Căci şi acolo s-au dărâmat biserici şi s-au scris cărţi împotriva lui Dumnezeu şi a credinţei, însă nu ca acte impuse din afară prin agresiune, ci *de la sine*, cu acordul tacit dacă nu cu aprobarea deschisă a oamenilor. În Occident *n-a fost nevoie de comunism*, a fost de-ajuns valul filosofiei raţionaliste şi hedoniste – prima expresie din întreaga istorie umană a unui asemenea nemăsurat orgoliu al individului.)

„Demonul ştie unde să atace“, spune părintele Rafail şi, am adăuga noi, ştie şi *când* s-o facă. Anume, în cetatea mai puternică, dar nu oricând, ci la vreme de tulburare. Aşa încât momentul acestui atac, în forma pe care am trăit-o, e neverosimil să fi fost ales la întâmplare; la o privire mai atentă, devine limpede că o sumă de „condiţii“ era împlinită: Apusul se smintise şi se îndepărtase tot mai mult de credinţă, trimiţându-şi de-acum şi în Răsărit influenţele filosofiei sale raţionaliste şi individualist-autonome, iar aici oamenii păcătuiau prin *negrijă* mai mult decât realizau ori doreau să admită. Ne-am obişnuit să gândim cultura, viaţa culturală românească dintre cele două războaie ca având între atributele sale definitorii dimensiunea creştină şi e cert că lucrări majore au fost elaborate în acest spirit (ne referim aici mai ales la cele scrise de intelectualii români – ca să zicem aşa – ne-teologi). Dar oare autorii lor ducean ei primii, cei care se refereau adesea la lucrurile sfinte, o viaţă realmente în acord cu ele? Pentru că, încă o dată, *Ortodoxia înseamnă înainte de toate trăire, făptuire...* Aşa ne învaţă Sfinţii Părinţi. Astfel de interogaţii sunt, credem, inevitabile dacă vrem să înţelegem pentru ce satana a lovit atât de cumplit, sub haina cea roşie şi având secera şi ciocanul drept simboluri a distrus biserici şi a martirizat popoare întregi – românii fiind între cei mai greu încercaţi. Dacă am rezistat e, neîndoielnic, şi datorită unei tradiţii a suferinţei a neamului românesc şi, am zice, graţie vocaţiei martirice a creştinismului, a Ortodoxiei.

A venit însă vremea să înţelegem această lecţie, nu atât de istorie, cât de spiritualitate, această lecţie *duhovnicească* ce trebuie să ne fie spre zidire sufletească. Să privim înlăuntrul nostru şi să vedem păcatul pentru a ne lepăda de el. Să ne cercetăm rănile fără patimă pentru a le putea, prin mila dumnezeiască, vindeca. Pentru că, dacă am rezistat până acum, nu înseamnă că demonul va da înapoi, că atacul s-a încheiat. Doar forma acestui atac se va modifica, va fi înlocuită cu alta mai subtilă, mai vicleană, dar cu atât mai periculoasă în acest ceas de osteneală trupească şi sufletească. Există o singură cale către biruinţă, o singură certitudine absolută şi ne-o reaminteşte cu claritate şi părintele Rafail Noica: vieţuirea potrivit cuvântului lui Dumnezeu Cel mai Sfânt decât toţi sfinţii, căci Acesta singur este viaţă.

Şi îi mulţumim părintelui Rafail pentru gândurile bune şi cuvintele de întărire şi lămurire pe care ni le-a împărtăşit, rugându-ne Domnului să-l aibă în grija Sa şi să-l aducă iarăşi aproape de noi.

Luana BRAIA

Acţiunea iudeo-masonică în Conciliul Vaticanului (V)

– Document redactat de un grup de prelaţi catolici. Roma, septembrie 1964 –

Serialul pe care îl încheiem în acest număr, după cum am mai precizat, a fost redactat de un grup de prelaţi catolici şi supus atenţiei participanţilor la Conciliul II Vatican (1962-1965), forul suprem al Bisericii Romano-Catolice. Nu avem ştire ca documentul să mai fi fost publicat în România.

Deşi materialul conţine şi acuze nedrepte la adresa Bisericii Ortodoxe, revista „Mişcarea“ a decis totuşi publicarea lui, căci textul avertizează asupra unei (posibile) grave probleme a Bisericii Catolice, Biserică creştină, faţă de activitatea căreia ne-am manifestat întotdeauna interesul.

Reluăm precizarea că hotărârea de a publica acest document a fost întărită şi de confirmarea pe care aveau să i-o aducă evenimente şi fapte petrecute ulterior întocmirii lui: ridicarea anatemei asupra francmasoneriei de către Biserica Catolică în 1983, denunţul extrem de grav venit din partea cardinalului francez Lefebvre (promotorul direcţiei tradiţionaliste în Biserica Catolică) prin care se arată că între cardinalii din Vatican se află francmasoni – ceea ce a atras excomunicarea lui de către Papa Ioan Paul al II-lea. Dar argumentul cel mai grăitor este însuşi „Catehismul Bisericii Catolice“, aprobat tocmai de Conciliul II Vatican. În legătură cu aceasta a se vedea „Catehismul Bisericii Catolice“ Bucureşti, 1993, pag. 134, 137, 138 (sau fragmentele publicate de noi în „Mişcarea“, nr. 6(27)/1994). (Redacţia)

Dacă Curia romană, Părinţii Conciliului şi Papa însuşi nu-şi dau seama de ceea ce se urzeşte sub acoperământul „reformelor“ Cardinalilor Bea, Suenens, Frings, Doepfner etc. şi ale complicilor lor în cadrul „descentralizării“ Bisericii şi al dorinţei lor de a crea un „Parlament“ în jurul Papei, şi dacă în consecinţă ei nu vor pune imediat o frână energică acestor planuri, se va întâmpla Bisericii Catolice şi Pontificatului ceea ce li s-a întâmplat monarhilor creştini, care au sfârşit prin a fi destituiţi şi substituiţi. În cazul cel mai bun, Vaticanul va fi transformat într-un muzeu, aşa cum sunt astăzi Louvre şi Versailles precum şi celelalte palate care au aparţinut monarhilor detronaţi prin acţiunea subversivă a iudeo-masoneriei şi a uneltelor sale, acţiune pe care aceşti monarhi n-au ştiut şi n-au putut s-o oprească la timp.

Dovada cea mai evidentă pentru ceea ce este în realitate „Secretariatul pentru Uniunea Creştinilor“, condus de Cardinalul Bea, se găseşte în prezentarea care a fost făcută Conciliului Ecumenic a unui document intitulat *„Despre atitudinea catolicilor faţă de necreştini şi mai ales faţă de Iudei“*, a cărui aprobare a fost cerută Conciliului drept Capitolul IV al Proiectului asupra Ecumenismului. În redactarea sa se voieşte, printr-un veritabil artificiu dialectic, să se scoată poporul evreu din răspunderea sa în moartea Domnului nostru Iisus Hristos şi să se obţină de la Biserica Catolică o nouă declaraţie împotriva antisemitismului, considerând că acesta îşi are originea în credinţa greşită a popoarelor creştine în ce priveşte faptul că evreii sunt un popor ucigător de Dumnezeu.

Acest document afirmă în plus că această propunere n-are nici un scop politic şi că ea este exclusiv religioasă. Noi nu putem crede în această afirmaţie, căci ştim perfect cu toţii că aceasta este falsă, de vreme ce deja toată presa internaţională controlată de evrei este pe cale de a interpreta politic majoritatea temelor tratate în Conciliu. De altfel, nu putem să nu remarcăm că „Secretariatul pentru Uniunea Creştinilor“ n-a luat legătura cu autorităţile religioase ale poporului evreu, precum marii rabini de la New York, Londra şi Roma sau cu cei de la Ierusalim sau Tel Aviv, singurele personalităţi calificate pentru stabilirea de contacte religioase de înalt nivel; dimpotrivă, Cardinalul Bea a luat legătura cu înalţi şefi politici şi masonici, anume dl. Label Katz, Preşedintele mondial al Ordinului masonic exclusiv evreiesc B'nai B'rith, dl. Nahum Goldmann, Preşedinte al Consiliului Mondial Evreiesc, şi cu înalţi funcţionari ai „Comitetului Evreiesc din America“. Este de notorietate publică faptul că atribuţiile acestor înalte căpetenii evreişti sunt exclusiv cu caracter politic şi economic, influenţa lor întinzându-se la ONU, la Guvernele a numeroase State şi la atotputernica Bancă Mondială. Mai mult încă: un articol al revistei „Humanitas“ din aprilie 1963, intitulat „Evreii şi Conciliul“, ne face descoperirea că, Comitetul Permanent al Rabinilor Europei şi Conciliul Rabinic din America, adică autenticele autorităţi evreieşti în materie religioasă, se opun formal apropierii spirituale dintre evrei şi catolici. În cursul celei de-a 75-a Convenţii Anuale a Conferinţei Centrale a Rabinilor Americii, ţinută la 19 iunie 1964 la Atlantic-City, rabinii Leon Feuer şi A. Lelyvald se exprimară deasemenea în acest ultim sens, aşa cum ne-o spune cu multe detalii „New York Times“ din ziua următoare.

Aşa cum nu ezită să afirme iluştrii Părinţi ai Conciliului în replică la Cardinalul Bea, care a apărat personal teza favorabilă evreilor, documentul acesta **nici măcar n-ar fi trebuit să fie prezentat spre discuţie**, neavând absolut nimic de-a face cu „Uniunea Creştină“, nici cu Ecumenismul, nici cu interesele creştinătăţii în general pentru că, dacă ar ajunge să fie aprobat de către Conciliu, el ar echivala cu o autoacuzaţie a Bisericii, sperată de evrei, odată ce, vreme de 19 secole, aceasta a combătut acţiunea lor anticreştină prin intervenţia Papilor şi a Conciliilor sale.

Pentru a încerca să ascundă adevăratele lor intenţii – şi scopul urmărit de a transforma Biserica Catolică într-un slujitor al Iudaismului în lupta acestuia împotriva naţionalismelor creştin şi arab care sunt generic calificate drept antisemite – Cardialul Bea şi colegii săi evrei au redactat documentul în cauză în aşa fel încât el pare la suprafaţă a se limita la evreii Vechiului Testament, la „Poporul Ales“ al Bibliei... Ca şi cum evreii de astăzi n-ar fi demnii descendenţi ai evreilor care au cerut în gura mare ca sângele lui Hristos să cadă asupra lor şi a copiilor lor, aceia cărora le-a fost adresat blestemul întemeietorului Bisericii şi care, **în cursul secolelor, au reprezentat antihristul permanent**; nu există deosebire între evreii care au comis uciderea de Dumnezeu şi au pricinuit moartea celor dintâi creştini intrigând împotriva lor pe lângă împăraţii romani şi evreii care în acest secol au clocit revoluţiile şi războaiele care au pricinuit moartea sau sclavia a milioane de creştini.

Basorelief dintr-o catedrală catolică (sec.XV) simbolizând lupta Bisericii cu sinagoga. Un lănciер creştin îl ţintuieşte pe păgânul ce călăreşte un porc.

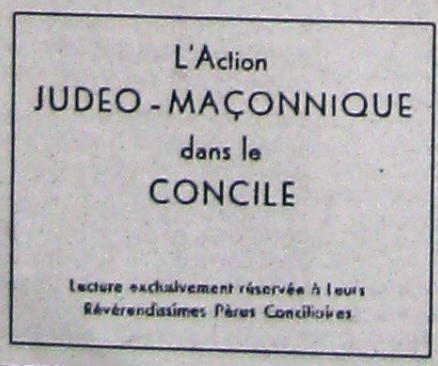

Lumea catolică nu vrea să trăiască din nou decepţia de a şti că în Conciliul Vatican II, culme a tuturor speranţelor acelora care au Credinţă, se ridică voci în favoarea poporului care a fost şi continuă să fie ucigător de Dumnezeu, odată ce el a provocat moartea Fiului lui Dumnezeu şi luptă neobosit spre a extermina Biserica Lui. Milioanele de creştini care, în Europa, în Asia şi în Cuba, suferă de apăsarea evreiască a bolşevismului n-ar putea înţelege niciodată de ce Biserica întinde mâna călăilor lor. Ţările arabe cu populaţiile lor musulmane şi creştine ar resimţi o imensă deziluzie în faţa unei alianţe a Vaticanului cu uzurpatorii sionişti care întemeiază Statul lor pe dărâmăturile a numeroase biserici şi mânăstiri şi pe alungarea a mai mult de un milion de arabi de pe pământul lor natal. Şi în Occident, unde, începând cu Revoluţia franceză, i-am aflat mereu pe evrei în spatele oricărei idei revoluţionare sau dizolvante, în spatele capitalismului necruţător, promotori ai degenerării tradiţiilor şi ai tot atâtor manifestări ale mesianismului anticreştin, ne rămâne doar credinţa în faptul că vegherea şi ajutorul Sfântului Duh în Conciliu va anula acţiunea subversivă a falşilor convertiţi, care nu fac decât să execute dispoziţiile forţelor răului.

Evreii continuă să-L crucifice pe Iisus cu deplina conştiinţă a misiunii lor. Unii, atei – cei mai numeroşi – şi ceilalţi, în aşteptarea lui Mesia, asaltează Biserica în toate ţinuturile pământului, îmboldind pretutindeni la atacul împotriva Semnului Crucii. Fiecare ar voi să aibă din nou meritul lui Iuda şi al lui Caiafa. Unul dintre ei, sionistul binecunoscut **Ben Hecht** a scris aceste cuvinte:

„Unul dintre cele mai bune lucruri pe care poporul le-a făcut vreodată a fost crucificarea lui Hristos. Din punct de vedere intelectual, aceasta a fost o acţiune splendidă; dar ea a fost încredinţată poporului, care a înfăptuit-o imperfect. Dacă aş fi fost însărcinat eu însumi să-l execut pe Hristos aş fi procedat într-un chip deosebit. Iată: Ceea ce aş fi făcut ar fi fost să-L trimit la Roma pentru a fi devorat de lei. Din carne sfâşiecată ei n-ar fi putut face niciodată un Mântuitor...“

- Sfârşit -

România salvată de holocaust (II)

Continuăm publicarea mărturiei lui J. Toma Popescu, apărută în 1982 în revista „Lumea evreiască", editată de „Centrul de documentare evreiască coptemporană" din Paris.

Am selecţionat pasajele cele mai semnificative din impresionantul document dezvăluit de revista evreiască; sublinierile aparţin redacţiei noastre.

Dedicăm şi acest material Comisiei Ministerului Afacerilor Externe care se ocupă de cererile evreieşti *„pentru a putea fi găsite soluţii adecvate şi eficiente pentru despăgubirea celor în drept"*. Lectura documentului de faţă arată limpede că cererile evreieşti (care pretind despăgubiri uriaşe pentru persecuţii imaginare) nu au nici un fel de justificare.

Singurii cu adevărat în drept să încaseze despăgubiri pentru suferinţele îndurate în România sunt Românii; iar autorităţile statului român – dacă ar urmări apărarea intereselor legitime ale poporului român – ar trebui să înceapă aceste demersuri neîntârziat.

(Nota Redacţiei)

L-am cunoscut pe profesorul George Alexianu în timpul studiilor mele universitare şi mai târziu, când am început să profesez ca avocat, el m-a ajutat pe plan profesional trimiţându-mi câţiva prieteni de-ai săi care aveau procese. În timpul războiului, Alexianu a fost un colaborator apropiat al Mareşalului, care l-a numit guvernator civil în Transnistria. Profesorul Alexianu ştia că fusesem colaboratorul lui Maniu şi, de fiecare dată când îl întâlneam, el îmi vorbea cu respect de Preşedintele PNŢ.

În vara anului 1944, Alexianu m-a chemat să-mi spună că un trimis al guvernului german, pe nume Richter, se afla în capitala României şi că era venit ca să organizeze cu administraţia românească deportarea evreilor şi a comunităţilor din România în lagăre de concentrare din Polonia. Profesorul Alexianu mi-a comunicat această informaţie cu intenţia evidentă ca eu să o transmit lui I.Maniu, ceea ce am şi făcut în aceeaşi zi. Odată această informaţie confirmată de către persoane din anturajul fostului premier Gigurtu, dl Maniu mi-a cerut să duc o scrisoare din partea sa Mareşalului. Am fost de acord şi audienţa la Mareşal a fost obţinută prin profesorul Alexianu.

În scrisoarea către Mareşal, I.Maniu îl ruga să nu admită deportarea cerută de germani şi în răspuns Mareşalul l-a asigurat că atât cât va fi la conducere nimeni nu va fi deportat dincolo de frontierele româneşti.

Mareşalul şi-a ţinut cuvântul, pentru că de pe teritoriul românesc controlat de guvernul său nimeni n-a fost deportat în lagăre naziste de concentrare.

Astfel, mii de fiinţe omeneşti care trebuiau să fie supuse exterminării au fost salvate. Persoanele ameninţate în primul rând erau evreii şi comuniştii. Dacă numărul comuniştilor era mic la acea vreme în România, în schimb se aflau între 250–300.000 de evrei pe teritoriul controlat de guvernul Antonescu.

Numai cei care trăiesc într-o ţară ca Polonia, unde milioane de familii îşi plâng cel puţin unul dintre părinţi şi unde fiecare localitate păstrează urme ale represaliilor sângeroase, îşi pot da seama de importanţa refuzului Mareşalului faţă de proiectul nazist. A fost fără îndoială **un act foarte umanitar şi foarte curajos.**

Am primit mai târziu informaţii care mi-au întărit convingerea. În anii 50 mă aflam închis în închisoarea de la Ocnele Mari, detenţie fără condamnare sau proces şi fără să mi se comunice măcar verbal pentru ce mă aflu închis. Mai multe sute de persoane se aflau în aceeaşi situaţie. Printre aceştia se afla o persoană foarte cunoscută în România între cele două războaie mondiale care mi-a povestit că în primăvara lui 1944 a fost convocat la o reuniune unde se aflau filogermani notorii şi de asemenea un trimis nazist pe care îl chema Richter. Obiectivul întâlnirii era formarea unui guvern pentru a-l înlocui pe cel al lui Antonescu.

Toţi românii au respins acest proiect şi, mai mult, i l-au comunicat Mareşalului. Se punea problema unui şantaj din partea naziştilor ca urmare a respingerii propunerii de deportare a evreilor. Fermitatea Mareşalului i-a derutat şi au fost nevoiţi să renunţe.

În 1970 traversam Maramureşul, Transilvania de Nord şi Tara Crişurilor şi peste tot am întâlnit oameni care mi-au declarat că în mai-iunie 1944, nu numai din oraşe, dar de asemenea din sate, un mare număr de evrei şi ţigani au fost deportaţi în lagărele din Polonia de unde nu s-au mai întors. Martorii mi-au arătat pietre comemorative unde erau gravate numărul victimelor. Mi-au fost povestite scene delirante petrecute în zilele şi nopţile când administraţia ungurească opera arestări în vederea deportărilor. **Toate aceste localităţi de unde s-au făcut deportări de evrei şi de ţigani se găseau în regiuni româneşti ocupate de trupe ungureşti în vara lui 1944 în urma dictatului de la Viena.**

Nu exista nici o posibilitate de a scăpa acestui destin nefericit pentru că poliţia ungurească nu graţia pe nimeni. La Oradea Mare era un hotelier evreu foarte bogat. Când conducătorul Ungariei, amiralul Horty şi-a făcut intrarea sa triumfală în acest oraş după ocuparea localităţii de către trupele ungureşti în 1940, acest hotelier evreu a pavoazat drumul pe care amiralul l-a traversat pe o iapă sură. La începutul lui iunie, când poliţia ungurească a început arestările, degeaba hotelierul a invocat fidelitatea sa faţă de Ungaria; zbirii l-au luat împreună cu mulţi alţi evrei şi nu s-a mai întors.

Mareşalul Antonescu, Conducătorul Statului Român, îngrijindu-se de soarta refugiaţilor şi oropsiţilor.

Toate aceste localităţi din care s-au organizat deportări au rămas sub administraţie ungurească până la sfârşitul anului 1944, când trupele româneşti şi sovietice i-au alungat.

Dacă aceste regiuni ar fi fost sub controlul guvernului de la Bucureşti, este sigur că oamenii de acolo ar fi fost salvaţi de tragicul destin.

Aceste regiuni au revenit României în 1945. În zilele noastre, în anumite publicaţii asupra holocaustului se menţionează sute de mii de victime evreieşti în România, fără să se precizeze că provinciile de unde s-au făcut deportările aparţineau în vremea aceea Ungariei şi administraţia ungurească este cea responsabilă de ele. Este o nedreptate faţă de România şi este una din cauzele care m-au determinat să scriu acest raport.

În anii '50 şi '60 am aflat că şi alte personalităţi româneşti printre care şi profesorul Gheorghe Brătianu au intervenit pe lângă Mareşalul Antonescu în favoarea evreilor. Cum nu deţin aceste informaţii din sursă sigură, nu pot să garantez autenticitatea lor.

Din câte ştiu, nimeni n-a evocat ajutorul adus evreilor în timpul războiului şi îmi explic această linişte prin faptul că cei care au intervenit consideră acţiunile lor drept îndeplinirea unei datorii umane. Este datoria morală a conducătorilor evrei din România, cât şi a tuturor persoanelor care au beneficiat de aceste acţiuni să facă cunoscute marelui public numele binefăcătorilor lor şi sprijinul acordat prin ei.

Este posibil ca dl Maniu să fi întreprins şi alte acţiuni în favoarea evreilor pe care eu nu le cunosc. Eu am fost doar un colaborator al Preşedintelui; am primit din partea sa anumite misiuni de încredere, dar dl Maniu a avut mulţi alţi colaboratori şi un secretar particular. Dl Maniu nu obişnuia să vorbească despre activităţile sale de binefacere şi n-aş fi aflat niciodată despre cele două întrevederi pe care le-a avut cu Mareşalul, dacă n-ar fi avut loc procesul Mareşalului în mai 1946. (...)

După condamnarea la moarte a Mareşalului Antonescu şi a colaboratorilor săi, Preşedintele a adresat o altă scrisoare lui Petru Groza, amintindu-i că salvarea evreilor şi a comunităţilor din România se datora Mareşalului şi i-a cerut comutarea pedepsei capitale. În această scrisoare se menţiona de asemenea faptul că dr Petru Groza, de asemenea arestat printr-un incident, fusese pus în libertate de către Mareşal, prin intervenţia Preşedintelui. Asupra împrejurărilor acestui ultim fapt, dl Pamfil Ripoşanu, vechiul secretar particular al lui Petru Groza şi în prezent avocat la New York, este mai bine informat.

La a doua scrisoare dr Groza a răspuns că nu putea face nimic, pentru că marile puteri aliate, care controlează executarea convenţiei de armistiţiu, se opun comutării pedepsei cu moartea în acest proces. Eu n-am avut posibilitatea să verific dacă afirmaţiile lui Petru Groza erau adevărate.

Nici Mareşalul, nici I. Maniu, nu s-au prevalat niciodată de acţiunile lor generoase şi propria mea conştiinţă m-a determinat să afirm că toate aceste acte curajoase şi umanitare au fost fructul fondului uman caracteristic naţiunii române.

Josif Toma POPESCU

Traducere din limba franceză
Claudia BURUIANĂ

O altă întrevedere a avut loc între Iuliu Maniu şi Mareşalul Antonescu în legătură cu proiectul unei contribuţii excepţionale la război pe care evreii trebuiau s-o plătească. Nu se ştie nimic precis asupra acestei taxe, dar după anumite zvonuri era vorba de sume fabuloase pe care evreii n-ar fi putut să le achite, ceea ce a constituit un pretext pentru a-i acuza de sabotaj şi a-i deporta. Ca de obicei, conducătorii evreilor au apelat la dl Iuliu Maniu.

Mareşalul Antonescu i-a spus Preşedintelui că se prevede o taxă specială pentru evrei, dat fiind că aceştia nu participaseră la operaţiunile militare. Dl Iuliu Maniu a remarcat că neparticiparea la război nu poate fi imputată numai evreilor, căci aceasta era consecinţa limitărilor impuse de statutul lor de cetăţeni români din cauza politicii de discriminare rasială. **Mareşalul i-a replicat surâzând că mulţi români ar fi fericiţi să fie obiectul unei asemenea restricţii ca să nu trebuiască să meargă în stepele ruseşti.** Mareşalul a fost de acord că războiul nu avea un caracter popular, dar preciză de asemenea că el era obligat să-l facă. Era prima oară când Mareşalul făcea aluzie la participarea forţată la război a României.

Guvernul Antonescu a renunţat la proiectul unei contribuţii speciale din partea evreilor.

La cererea anumitor persoane, Iuliu Maniu a intervenit pe lângă Mareşalul Antonescu pentru a obţine pensionarea evreilor în vârstă care au muncit în România dar nu aveau cetăţenie română. Existau mulţi evrei în situaţia asta, printre care şi un bine cunoscut profesor. Ei au neglijat să facă la timp formalităţile pentru obţinerea cetăţeniei române iar legile române prevedeau că nu pot fi pensionaţi de către Stat decât cetăţenii români. Preşedintele a trimis pe d-na Ella Negruzzi, preşedinta organizaţiei de femei a PNŢ la Mareşal, care a acordat persoanelor în chestiune cetăţenia română printr-un decret cu efect retroactiv.

Cea mai importantă intervenţie a lui Iuliu Maniu a fost cea în care el se străduia să împiedice deportările evreilor şi comuniştilor din România în lagărele de concentrare din Polonia.

Deşi România era ocupată de nazişti, nimeni n-a fost deportat din teritoriile controlate de guvernul de la Bucureşti, în lagărele hitleriste de exterminare.

Am cunoscut personal faptele în legătură cu această acţiune de salvare, ceea ce-mi permite să fac un raport mai detaliat asupra împrejurărilor.

Anul III Nr. 14 (35)
1-15 Octombrie 1994

Precizare

Prin intermediul scrisorii de mai jos reluăm o problemă în legătură cu care poziţia noastră nu a fost, se pare, corect înţeleasă.

Textul Dnei Nidia Belcea – ce se doreşte o replică la articolul „Imperialism catolic" („Mişcarea", nr. 4(25)/1994) – ne-a parvenit cu mare întârziere. Îl publicăm totuşi deoarece este relevant prin **valoarea de principiu** a chestiunilor ridicate, păstrându-şi, din acest punct de vedere, actualitatea.

Trebuie menţionat că Dna N. Belcea este singura persoană care şi-a asumat răspunderea unei intervenţii deschise şi lipsite de echivoc. (După cum am precizat, nu luăm şi nu vom lua în consideraţie anonimele – împestriţate cu insulte şi grosolănii – pe care ni le trimit unii „polemişti" încrâncenaţi. Ca să nu ne referim la „răspunsurile" indirecte concretizate prin persecutarea abonaţilor şi simpatizanţilor noştri din instituţiile de învăţământ catolice.)

Nu vom comenta acum numeroasele inexactităţi, erori şi răstălmăciri cuprinse în această scrisoare. Ele vor face subiectul unor intervenţii ulterioare, revista noastră având oricum în intenţie declanşarea unor dezbateri cu privire la raporturile dintre Ortodoxie şi Catolicism, evident din perspectiva demersului naţionalist contemporan.

Mărturisim că violenţa acestui text ne-a surprins, semnatara scrisorii fiind o persoană de o probitate şi onestitate incontestabile, cunoscută şi respectată datorită ataşamentului său sincer faţă de valorile naţionale româneşti.

Dincolo de corectitudinea sau incorectitudinea unor aprecieri, ne întrebăm cu tristeţe cum pot ajunge la asemenea dispute români care, altfel, împărtăşesc principii şi idealuri comune?

(Redacţia)

O replică Greco-Catolică

Sunt unele scrieri atât de abjecte că o firească repulsie te face să eziţi şi a răspunde; te pângăreşti parcă comentându-le. Un astfel de material este articolul **„Imperialismul Catolic"** din *„Mişcarea"* Anul III - nr. 4 (25), din 16 - 28 februarie 1994.

Alegerea unei astfel de cărţi spre recenzare, acordul cu conţinutul cărţii şi modul lipsit de orice decenţă şi probitate morală şi intelectuală al tratării subiectului, ar putea pune în dubiu veridicitatea oricărui material publicat în revista *„Mişcarea"*.

Şi acest lucru este pentru unii dintre noi o imensă dezamăgire...

Prima dovadă de necinste este omisiunea din articol a faptului că, la data instaurării teroarei comuniste, în ţara noastră exista o Biserică Greco Catolică–Unită, biserică naţională alături de Biserica Ortodoxă, la care aderau de bună voie 1.500.000 de credincioşi.

„Guvernul comunist care a venit la putere a decretat în 1948 unirea românilor catolici cu cei ortodocşi. Când catolicii s-au opus, Biserica, numărând mai bine de 1.500.000 de credincioşi, a fost suprimată, preoţii închişi sau ucişi şi proprietăţile bisericii transferate Bisericii Ortodoxe" (Encyclopedia Britannica, 1974, pag. 649).

Biserica Unită a fost una din primele victime ale distrugerii sistematice ce comunismul a abătut-o asupra României. Scoaterea ei în ilegalitate, cu întemniţarea celor ce nu au vrut să o părăsească, laici, preoţi şi şase episcopi, nu lasă nici o îndoială asupra gratuităţii afirmaţiei că ar fi fost vorba de o întoarcere liber-consimţită la Biserica Ortodoxă. Existenţa unor semnături folosite pentru a indica o „trecere de bună voie" a unui număr de credincioşi la Biserica Ortodoxă nu poate înşela pe nimeni; ele au fost obţinute cu aceleaşi metode de presiune şi teroare ca şi aderarea ţăranilor la gospodăria colectivă. Mărturie silniciei comuniste stă moartea de martiri, în închisori, a tuturor celor şase episcopi dintre care, simbolic fapt, Preasfinţitul Iuliu Hossu era cel ce citise la 1 Decembrie 1918 la Alba Iulia, proclamaţia unirii Transilvaniei cu patria mamă, Regatul României.

În valul de entuziasm şi generozitate revărsat în primele zile ale revoluţiei, au fost visători naivi care au crezut că toţi doream o vreme nouă, vreme de adevăr şi de îndreptare a nedreptăţilor... Atunci, când se rupeau portretele călăilor şi se dărâmau statuile lor, **s-a anulat** şi legea 348 din 1 Decembrie 1948. Nu a fost „vastul aparat al Imperiului Catolic" (ridicolă afirmaţie), ci generozitatea şi simţul de dreptate al poporului în acele zile de descătuşare.

Revoluţia nu a putut să-şi îndeplinească promisiunile; din umbră şi cu metode bine pregătite şi îndelung experimentate, s-a început subminarea ridicării la lumină a poporului român. Nedreptatea, ura şi abjecţiunea ce se revarsă peste Biserica Unită (şi în general peste Biserica Catolică) sunt, aşa cum vom arăta mai departe, componente a planului de a preveni aşezarea unei Românii renăscute, puternică spiritual şi material, prezenţă probabil contrară modelului geo-politic al forţelor oculte ce hotărăsc destinele lumii.

În privinţa „reluării istoriei", cum spune articolul, ceea ce se face în el de fapt este „rescrierea istoriei", nărav comunist de care unii nu se pot dezbăra.

Despre rolul mântuitor al Bisericii Unite în istoria neamului românesc, să lăsăm să vorbească oameni netulburaţi de patimă, ca de exemplu Prof. Barbara Jelavich de la Universitatea Cambridge, Anglia:

... „Biserica Unită a devenit centrul renaşterii intelectuale româneşti care a avut un profund efect nu numai în Transilvania dar şi în Principate. Ideologia naţională a Românilor pentru secolul care a urmat a fost formată prin activitatea a ceea ce s-a numit Şcoala Ardeleană... Ajutaţi de instituţiile catolice dinafara provinciei, studenţii români au avut posibilitatea să studieze la Roma şi Viena. Acest grup de clerici educaţi, deşi mic la număr, a furnizat populaţiei române un grup de intelectuali activi şi articulaţi care aveau să joace un rol major în mişcarea naţională din Tansilvania. Doctrina pe care au susţinut-o şi popularizat-o urma să fie programul naţional atât al provinciei lor, cât şi al Moldovei şi Valahiei"... (History of the Balcans, Cambridge, University Press, 1983, vol I, pag. 155, 156).

Domnul Rareş nu se lasă însă impresionat de fapte ci le „corectează" cu conceptul de „pozitivizarea negativităţii". Legitima întrebare, (în afara celei foarte simple, de ce era catolicismul „negativ"), este de ce nu s-au „pozitivizat" Românii în Serbia, sau în Rusia, sau la Muntele Athos, unde ortodoxia îi mâna şi... îi lega? Foarte pe scurt răspunsul este că:

– Biserica Catolică a deschis, generoasă, instituţiile ei milenare de cultură pentru tinerii săraci şi sârguincioşi din satele Ardealului, pe când, de secole, centrele ortodoxiei din afara ţării nu făceau decât să stoarcă, de multe ori cu silnicie, şi să exporte truda Românilor, şi,

– în latinitatea Romei s-au putut regăsi latinii de la Carpaţi, acolo şi-au putut găsi trecutul care să le justifice un viitor. Nimic nu le puteau oferi neamuri străine de obârşia lor şi duşmănoase, ca Grecii, Ruşii sau Sârbii, ce de veacuri îi sileau să folosească în biserică o limbă străină, fie că era slavona, fie că era greaca.

O ruşinoasă atitudine vădeşte articolul când contestă dreptul Bisericii Unite la o „restitutio in integrum", adică dreptul de a-i fi înapoiate bunurile mobile şi imobile luate în decembrie 1948. A te bucura de avuturi furate, luate prin silnicie, este ruşinos pentru oricine, dar cu atât mai mult pentru o Biserică. Menţinerea „statu quo", adică de perpetuare a nedreptăţilor, a crimelor înfăptuite în anii comunismului, nu este decât o supravieţuire a acestuia.

Articolul se bazează pe procentul de credincioşi ce s-au declarat greco-catolici, pentru a justifica refuzul abuziv al Bisericii Ortodoxe de a înapoia proprietăţile Bisericii Unite, luate prin forţă în 1948. Desigur că mulţi din cei ce ar putea revendica aceste bunuri sunt morţi sau intimidaţi întru tăcere după patruzeci de ani în care nu au avut drept la existenţă. Şi astăzi, datorită brutalităţii unor prea-zeloşi „ortodocşi" (de obicei cei mai atei, ieri), în cărdăşie cu puterea locală, supravieţuitoare a comunismului, a te declara greco-catolic reprezintă un adevărat eroism.

Pe astfel de „procente" nu te poţi baza; se obţin şi ele prin intimidare şi dezinformare, cum mărturie stă cifra de 7% a basarabenilor dornici de unirea cu România.

Cât despre „palma pe care aceste procente o dau criticilor Bisericii Ortodoxe", cum spune domnul Rareş, procentele nu pot schimba istoria colaborării conducerii Bisericii Ortodoxe cu regimul comunist şi, cu câteva excepţii demne de tot respectul (dar deloc respectate, ci mai degrabă persecutate), cooperarea clerului, dacă nu altfel, cel puţin prin pasivitate şi abdicarea de la datoria de păstori de suflete.

Pare că, după ce din 1948 ne-aţi silnicit, închis, omorât, acum vreţi să vă bucuraţi de moştenire. Oare nu sunteţi în poziţia lucrătorilor din vie, care l-au omorât pe Fiul Stăpânului ca să le rămână moştenirea! Înfricoşată judecată li s-a făgăduit însă...

Articolul abundă în afirmaţii pe cât de iraţionale, pe atât de veninoase. De remarcat este indignarea faţă de restabilirea de către Vatican a ierarhiei Bisericii Unite. A reproşa Bisericii Catolice că se îngrijeşte de credincioşii greco-catolici, patruzeci de ani lipsiţi de păstor, este însă de aşteptat de la cineva văzând admiraţie faţă de ierarhii Ortodocşi ce şi-au trădat turma caterisind preoţi ce nu conveneau regimului, cooperând la anihilarea Oastei Domnului, asistând pasivi la dărâmarea bisericilor, etc., eviscerând astfel Biserica Ortodoxă de forţă spirituală şi credibilitate.

Ar fi prea lung să analizăm toate aberaţiile cuprinse în articolul domnului Rareş, ce îşi permite să le debiteze protejat de necunoaşterea de către marele public a adevărului, interzis aproape jumătate de veac de către cenzura comunistă.

Ca să ne facem însă datoria şi să participăm la recunoaşterea şi întărirea României, este înţelept să analizăm cui a folosit desfiinţarea Bisericii Greco-Catolice şi cui foloseşte această dezlănţuită campanie anti-catolică, a cărei primă victimă, dar nu singura, este Biserica Unită. Şi să facem această cercetare în dubla noastră calitate de creştini şi români.

Interzicerea în anul 1948 a Bisericilor Greco-Catolice din România, Cehoslovacia şi Ucraina a făcut parte din planul lui Stalin de subjugare a acestor popoare, prin izolarea lor.

Dacă privim la cele două biserici creştine, Ortodoxă şi Catolică, ambele şi singurele apostolice, vom vedea că diferenţele dintre ele ţin în cea mai mare parte de tradiţie, derivând din două culturi pe care istoria le-a despărţit. Diferenţele teologice sunt de mică importanţă, în afara controversatului primat al Sfântului Petru şi al urmaşului său, Sfântul Părinte Papa, contestat cu îndârjire de Biserica Ortodoxă.

Legată de Papalitate, şi decurgând din existenţa ei, este problema investiturii episcopilor. Aici Biserica Catolică urmează vorbelor Mântuitorului: „Daţi cezarului ce este al cezarului şi lui Dumnezeu ceea ce este al lui Dumnezeu" şi nu admite amestecul puterii politice, lumeşti, fie ea împărat sau secretar de partid comunist, în numirea episcopilor şi în treburile bisericii.

Printr-o tradiţie stabilită de împăraţii bizantini, Biserica Ortodoxă s-a pus sub puterea politică, imperială, sau mai târziu naţională. În anumite epoci istorice, această poziţie a putut fi favorabilă atât Bisericii, cât şi statului, dar, în timpurile unor stăpâni atei, -distrugători de credinţă, aceasta a fost desigur un izvor de mare slăbiciune.

Existenţa unei solidarităţi universale, cât şi existenţa unui centru de la care se putea aştepta ajutor, dacă nu de alt fel, cel puţin spiritual, a potenţat enorm rezistenţa la comunism a ţărilor catolice (vezi Polonia, Lituania, chiar şi Ungaria, parţial catolică).

Acest lucru l-a înţeles pe deplin Stalin.

Nu pentru întărirea Ortodoxiei acţiona criminalul ateu Stalin, ci pentru instituirea unui control total asupra acestor popoare ce trebuiau tăiate de orice legătură cu restul lumii. Este grăitor în acest sens faptul că, în vara anului 1950, la Sighet, episcopului Hossu i s-a propus (şi el a refuzat), să organizeze o biserică catolică românească naţională (vezi modelul chinezesc), în care dogma putea fi catolică (ce-i păsa comunismului de dogmă) dar cu investitura episcopilor de către statul român comunist.

Ierarhia Bisericii Ortodoxe nu a iniţiat desfiinţarea Bisericii Unite, ci a cooperat cu planurile lui Stalin. Această complicitate la crimă a plătit-o însă foarte scump, prin subordonarea ei totală intereselor comunismului ateu, până la anihilarea rolului ei spiritual. Aceasta a avut enorme implicaţii pentru poporul român.

Ce se întâmplă astăzi?

Reiese clar analizând evenimentele politice contemporane că, în procesul de realiniere geo-politică, România este din nou împinsă în zona de control a fostei Uniuni Sovietice (sau ce va deveni ea). Biserica Ortodoxă este din nou folosită pentru atingerea acestui scop, ea justificând gravitarea noastră spre răsărit, spre „fraţii" noştri spirituali. Ce ne pregătesc însă aceşti „fraţi" ar trebui să ne înfioare, privind harta trasată de Jirinovski.

Orice spargere a monolitismului ortodox, orice gravitare spirituală şi deci culturală spre Roma contravine planurilor, deci nu se precupeţeşte nimic spre a o evita. Orbiţi de o propagandă veninoasă, prelaţi şi teologi joacă rolul conferit de Lenin al „idioţilor folositori".

Nu putem să nu facem o paralelă cu situaţia din Basarabia, unde preoţi cu nume vechi româneşti au refuzat păstorirea lor de către Bucureşti, optând pentru Moscova, deschizând astfel drumul pentru reîntoarcerea Republicii Moldoveneşti în CSI.

În procesul de menţinere a monolitismului ortodox se sacrifică grav interesele poporului român, răstălmăcindu-se adevăruri istorice pe care generaţii de luptători le-au folosit pentru afirmarea drepturilor noastre pe pământul ce-l ocupăm.

Pe lângă repudierea rolului salvator pentru fiinţa noastră naţională a unirii cu Roma, originea creştinismului poporului român este mistificată. Afirmaţia că ne-am născut ortodocşi ne aruncă la o creştinare după secolul XI (adică exact teza pe care o susţin ungurii) şi dezice teza continuităţii bazată şi pe lexicul latin în fenomenele de credinţă şi cult. Încercarea de a vorbi de o convertire de către Sfântul Apostol Andrei ca opusă celei „catolice" este ridicolă, implicând existenţa unei schisme între... Apostoli.

Este deliberat ignorată explicaţia simplă şi bună că: ne-am creştinat pe măsură ce ne năşteam ca popor daco-roman, că deci am aparţinut la unica Biserică a lui Hristos (schisma venind mult mai târziu, în secolul XI), că am ţinut de Episcopatul de Iliria şi de Biserica Romei, şi că istoria noastră dureroasă ne-a-tăiat de origine şi ne-a dat coloratura ce o avem astăzi.

Este interesant că în acelaşi număr al *„Mişcării"* în care se publică articolul cel discutăm, Dr. Corneliu Dida se plânge, pe drept cuvânt, de felul cum este România tratată de ultima ediţie a Micului Larousse. Cum vrem să ne trateze alţii, dacă noi înşine ne tratăm în acest fel distrugător şi schizofrenic. Nu putem decât să zicem şi noi ca Iorga: „De un lucru mi-mir: cum de au respins evreii pe Hristos şi Românii, Roma".

Desigur că în sufletul românesc, peste moştenirea daco-latină, s-au grefat profunde trăsături bizantine şi că tocmai acest amestec dă bogăţie şi adâncime firii noastre. De ce însă să renegăm cu atâta furie moştenirea noastră cea dintâi?

Este desigur un sentiment legitim dezgustul pentru unele „daruri" venite din Apus, mai ales după 1989, ca: subminarea familiei, tradiţiei, naţiunii, noţiunea de libertate înţeleasă ca licenţă pentru pornografie, homosexualitatea, etc.

Acestea, ca şi multe altele, nu ne vin însă de la o lume catolică, ci de la forţele ce încearcă să distrugă Biserica Catolică, sau mai general, creştinismul. Puterile acestea au martirizat Biserica Catolică în Spania, Mexic, Portugalia, Vietnam, cum au martirizat Biserica Ortodoxă în Rusia şi România. Astăzi, de la conducerea organizaţiilor politice ale „noii ordini universale" şi prin propovăduitorii aşa-zise „religii a noului ev", lovesc cu toată puterea în creştinism.

În ceasul de cumpănă prin care trecem, a nu uita la ce ne desparte în loc să ne uităm la ce ne uneşte, este să dăm satisfacţie efortului lor de „divide et impera". Nu sunt Bisericile Ortodoxă şi Catolică amândouă trupul lui Hristos sfâşiat de despărţire?

Cum se poate califica refuzul Bisericilor Ortodoxe de a participa la întâlnirea cu Sfântul Părinte, invitate să plănuiască, pe picior de egalitate, renaşterea lumii creştine din iadul materialismului ateu de sorginte comunistă sau capitalistă, decât ori ca o gravă neînţelegere a semnelor timpului sau o trădare a misiunii lor creştine?

Din nefericire religia a fost de multe ori în istorie folosită pentru nu prea onorabile scopuri lumeşti: protestantismul de prinţii germani, anglicanismul de Henric al VIII-lea şi ortodoxismul de expansionismul rusesc. În vremea când furia comunistă încerca să captureze partizanii din munţi, în căutarea lor agenţii securităţii colindau târgurile şi hanurile îmbrăcaţi în călugări, bătând mătănii şi vânzând lumânări şi iconiţe. Cum ori fi diverşi agenţi îmbrăcaţi astăzi?

În încleştarea tragică a lumii contemporane România putea avea un rol unic. Singurul popor de tradiţie bizantină şi de limbă şi obârşie latină, aşezat în locul unde istoria a tăiat în două Europa, ar fi putut, cu oarecare înţelepciune, deveni puntea de legătură între Răsărit şi Apus. Ar fi putut ţâşni în frunte tuturor celor ce caută vindecarea Trupului lui Hristos, într-o formulă de ortodoxie în comuniune cu Roma, formulă ce o are în plămada ei. Pe lângă răsplata în veşnicie cuvenită făcătorilor de pace, ce prestigiu internaţional ar fi putut dobândi România!

Nidia BELCEA

O scrisoare

Dragi prieteni,

Am rătăcit destul printre ruinele sufletului meu, urmărit de îndoieli şi himere. Este greu pentru un tânăr să traverseze acest sfârşit de mileniu pe o planetă bolnavă. Am pierdut pentru o clipă credinţa şi a fost de ajuns pentru a-mi da seama ce gol imens se cască între om şi lume în asemenea momente.

Singurul lucru care contează în această efemeră existenţă este sufletul. În rest... „totul este deşertăciune"! Am luptat mereu pentru a-mi clădi un suflet curat, puternic şi luminos. Mai este încă mult drum de parcurs pentru a putea să atingi înţelepciunea. De fapt, în accepţiunea mentalităţii contemporane, înţelepciunea este un apanaj al vârstelor înaintate. Noi tinerii suntem sortiţi a suporta reţete de convieţuire prefabricate în laboratoarele aşa numitelor elite sexagenare, care nu de puţine ori sunt stăpânite de rutină sau de părtinire.

Sunt român şi aceasta mă obligă să renunţ la pasivitate, să ies din năuceala loviturilor sorţii. Cea mai înaltă preocupare umană este aceea de a face bine celor din jur, de a reclădi suflete dărâmate, de a reda oamenilor acea rază de lumină, absolut necesară armoniei lumii. Nu este mai puţin adevărat că această preocupare aduce şi mai multe necazuri celui ce o săvârşeşte. În afară de dezamăgirile pricinuite de lupta cu o masă umană stăpânită de egoism şi conformism, imprevizibilă în mişcări, mai intervine şi conflictul direct cu sursa răului din lume, lupta cu forţele satanice, care se dovedesc destul de puternice în aceste momente.

Toate acestea cer multă credinţă, sacrificiu, renunţare la o parte din bunurile vieţii cotidiene. Însă mulţumire sufletească mai mare decât aceea de a îndrepta rătăciţii pe căile adevărului şi credinţei în Dumnezeu nu există.

Într-o lume dezorientată şi dezamăgită, prin hăţişurile căreia am rătăcit şi eu un moment, este dificil de a porni pe un anume drum, de a lua o hotărâre în stare să-ţi schimbe, poate, întreaga viaţă. Eu am luat această hotărâre, sunt unul din cei care cred că există Noua Generaţie, sunt unul din cei care au încredere în forţa şi curăţenia sufletească a tineretului român. Este de dorit ca toţi cei capabili; toţi tinerii inteligenţi, culţi şi devotaţi cauzei creştine şi naţionale să nu stea prea mult pe gânduri, ci să se pună pe treabă. Toţi aceştia trebuie să înţeleagă ce este datoria şi să încerce să fie cei mai buni în locurile unde sunt chemaţi să-şi facă această datorie. Să fii mereu primul la şcoală, la locul de muncă, în familie, în societate şi apoi va fi uşor să te implici în viaţa politică. Trebuie să devii un exemplu pentru cei din jur; numai atunci vei putea fi urmat şi vei putea câştiga încrederea celorlalţi.

„Nu există pădure fără uscături" şi este drept că „avem şi noi faliţii noştri", însă, cu ei sau fără ei, lumea trebuie să meargă înainte, iar cazurile de comportament deviant vor fi mult diminuate când majoritatea tinerilor vor fi antrenaţi în vârtejul spiritual naţionalist şi, bineînţeles, atunci când vor dispărea o serie din problemele sociale şi economice.

Nu există oameni complet răi, în fiecare există un bob de bunătate, care trebuie scos şi pus în valoare.

Nu toţi putem deveni români absoluţi sau creştini absoluţi, însă avem puterea de a alunga din viaţă noastră meschinul şi absurdul. Aşa cum merg eu pe urmele altor tineri şi aleg drumul disciplinei, decenţei şi credinţei, sunt sigur că vor fi mulţi alţii ce vor dori să se alăture acestui ideal. Nu poţi trăi în singurătate, nu trebuie să accepţi a fi doar o frunză în bătaia vânturilor vieţii. Orice om pentru a se dezvolta normal pentru a-şi pune în valoare întreaga forţă creatoare şi inovatoare, trebuie să aibă o apartenenţă, să creadă într-un ideal.

Inactivitatea uzează sentimentele, sărăceşte spiritul şi împinge omul în pragul confuziei şi al disperării. Eu sunt, aşa cum spunea cineva, „asemenea nisipului din clepsidră, care nu poate deveni timp decât în mişcare". Ajutaţi-mă, deci, să intru şi eu în hamul pe care-l trageţi. Căruţa e prea grea, încă, dar nu trebuie să disperaţi, vor mai veni ajutoare, tineretul român nu se va dezminţi. Sper să nu dezamăgesc încrederea voastră şi să-mi fac datoria de român, aşa cum trebuie. Am încercat să fac mereu lucrurile astfel încât să nu trebuiască vreodată să roşesc; voi încerca să păstrez acest drum în continuare.

Consider un pas important această opţiune şi cred cu adevărat că trebuie să-l fac. Dacă voi greşi, mă va judeca bunul Dumnezeu aşa cum merit.

Cu respect,

Ilie IULIAN

Reconstituire subiectivă

Amurgul tainic e sădit în umbră.
Tânguirea glasului de corn urcă-n înserare.
Tremurător în umbră plânge
lângă izvorul prăvălit spre soare.
Din umbră spre soare se desface
al lucrurilor zvon.
Neistovit aleargă toate
la glasul ispitirii de sub pom.
În mersul lor cortegiul râde, saltă.
Umbra se stinge
dar preajma a toate ocroteşte.
Tâmpla încinsă adăposteşte.
În firavul lăcaş –
Abia–Atinsul, Amurgul...
Din mări afunde urcă
istovitorul plâns.

Punct alb

Turla subţire a bisericii,
numai ea,
primeşte rătăcirea vântului singuratic.
Adierea viorii,
născută în gerul piscului de gheaţă,
se dăruie celui ce ridică spaţiul lumii
în nesfârşită spirală.
Ocolul va sfârşi în cercul dăruit
Păsării albe, fără de glas.

Ioana SOREANU

Personalităţi reprezentative ale vieţii culturale din diaspora românească

Anton Ciuntu

Intelectual de impecabilă ţinută morală, scriitor talentat de renume şi un autentic opozant împotriva dictaturii comunismului, dl Anton Ciuntu a fost exilat de Nicolae Ceuşescu, stabilindu-se în Canada, în localitatea Ontario. Aici, intelectualul român a găsit sprijinul moral şi material de care avea nevoie pentru a-şi valorifica talentul scriitoricesc, spiritul de analiză, capacitatea creatoare de excepţie. Publicistul Anton Ciuntu este unul dintre foarte puţinii membrii de marcă din diaspora română care au înţeles să renunţe la sine pentru a încerca să facă ceva folositor pentru ţara sa (fără a primi în schimb decât suspiciune, neîncredere şi reproşuri nemeritate).

A continuat cu tenatitate să exercite, prin scris şi desen satiric, delicata calitate de înflăcărat patriot român, cu speranţa că odată şi odată esenţa gestului său va fi corect înţeleasă. Bijuteria sa literară, cele două volume de poeme, sugestiv intitulate „Cu mine însumi" a făcut obiectul unor cronici de specialitate apărute în mai multe publicaţii româneşti. Talentatul publicist Anton Ciuntu, unul dintre gazetarii care, înainte şi după decembrie 1989, au înnobilat, prin arderea lor intensă, dar discretă, prin inteligenţă şi luciditatea cu care şi-au asumat condiţia de jurnalist, prin curajul de a rămâne ei înşişi într-un peisaj al cameleonismului politic, o meserie în care coeficientul de risc mortal a ajuns extrem de mare. Este un om pentru care a contat nu falsa autoritate şi nici poleita, disimulata ipocrizie a dublei contabilităţi pe care unii post-dizidenţi o afişează acum cu ostentaţie, ci puterea de a fi pe faţă în contra curentului şi a corurilor de lăudători şi sicofanţi.

Anton Ciuntu este membru fondator al Societăţii scriitorilor români pentru ştiinţă, memorialistică şi tehnică, al Academiei Internaţionale „MIHAI EMINESCU" şi al Organizaţiei internaţionale a educatorilor pentru pacea mondială.

Ion PROTOPOPESCU

Poşta redacţiei

Elena Cărbunaru, Arad – Regretăm că nu reuşiţi să vă procuraţi continuu publicaţia noastră. Metoda cea mai sigură rămâne totuşi abonamentul. Vă mulţumim pentru materiale şi urările transmise redacţiei.

I.S., Bucureşti – Rugăm autoarea poeziilor publicate în această pagină să ia legătura cu redacţia noastră.

Răzvan Matei, Târgu-Mureş – Ne scrii în numele unui grup de elevi „care aşteaptă instalarea statuii Mareşalului Ion Antonescu". Dragi prieteni, acelaşi lucru îl aşteptăm şi noi şi încă de o bună bucată de vreme. Am auzit şi noi ceva despre posibilul „pact" intervenit între autorităţile locale, în urma căruia acceptul pentru aşezarea bustului Mareşalului se va da după aşezarea unei statui a unui fost primar ungur al oraşului. Ultimele informaţii – decizia Curţii Supreme de Justiţie prin care se interzice ridicarea statuii Mareşalului Ion Antonescu – ne fac să credem că aveţi dreptate: „E nevoie de un om ca Mareşalul Antonescu pentru a onora cum se cuvine memoria patrioţilor români!"

Eugen Onofrei, Iaşi – Informaţiile solicitate despre „holocaust" le veţi găsi în amplul serial pe care-l vom începe din numărul viitor.

Marius Vişan, Bucureşti – Nu ne-am propus să ne implicăm în disputele dintre vechile grupări naţionaliste, indiferent de nuanţele ce le despart. În problema pe care o ridicaţi, poziţia MPR a fost exprimată limpede în paginile revistei „Mişcarea". Citiţi mai cu atenţie cartea dlui Chioreanu. Ar fi mai bine să fiţi mai rezervat, totuşi, în aprecieri.

E. Pogăceanu, Baia-Mare; **O. Vuia**, Germania; **M. Panait**, Franţa; **M. Negoescu**, Bârlad; **C. Burlacu**, New York; **D. Răducu**, Braşov – Veţi primi răspuns personal la scrisorile trimise.

În curând va apărea
ALMANAHUL „MIŞCAREA"
– antologie de texte –

O carte necesară pentru biblioteca fiecărui Român!

Din sumar:
** Personalităţi româneşti * Subversiuni pseudo-religioase * Naţionalismul azi * Interviuri şi convorbiri * Ortodoxie şi Catolicism * O realitate ameninţătoare: extremismul evreiesc în România * Organizaţii oculte demascate * Politica naţională şi politicianismul trădător * Dezvăluiri * Polemici * Dezbateri **

În lucru:
Colecţia
„Studii şi documente"

• Cele mai importante lucrări de sociologie, istorie, doctrină şi filosofie politică!
• Noi perspective teoretice!
• Operele fundamentale ale clasicilor naţionalismului românesc!
• Gândirea social-politică universală!

În ediţii de mare ţinută, dotate cu aparat critic, note şi comentarii realizate de cei mai avizaţi politologi şi specialişti contemporani.

Comandaţi din timp cât mai multe exemplare din Almanahul „Mişcarea" pentru prietenii şi colaboratorii Dumneavoastră.

Preţul 1 exemplar: 3.000 lei (pentru România) sau 15 $ (pentru străinătate).

Mulţumim
tuturor prietenilor noştri care au trimis donaţii pentru susţinerea revistei „Mişcarea". Sprijinul Dumneavoastră este esenţial pentru apariţia revistei.

Fiecare donator va primi în scris confirmare de primire din partea Direcţiei Administrativ-Economice a MPR.

Să sprijinim „Mişcarea"!

Revista "Mişcarea" poate fi sprijinită prin:
- contractarea cât mai multor abonamente;
- donaţii de sume băneşti;
- donaţii de materiale necesare activităţilor redacţionale;
- răspândirea şi difuzarea publicaţiei.

Donaţiile în obiecte

constând în materiale de birou, aparatură tehnică şi electronică (computere, fax, xerox, reportofoane, aparatură audio şi video, accesorii etc.) precum şi orice alte materiale care pot fi utilizate în activitatea redacţională se trimit prin colet poştal (sau prin intermediar) pe adresa:

Mişcarea Pentru România
Direcţia Administrativ Economică
Str. Scărlătescu nr. 14, sector 1
Bucureşti, cod 78158

A B O N A M E N T E

Persoane domiciliate în România
Un an (24 apariţii ale revistei): **10.000 lei**
6 luni (12 apariţii): **6.000 lei**

Veteranii de război, foştii deţinuţi anticomunişti, pensionarii, studenţii şi elevii beneficiază, la cerere, de o reducere de 50%. În aceste situaţii este necesară prezentarea unui document justificativ (adeverinţă, talon pensie etc.)

Persoane juridice române
(Instituţii, organizaţii)
Un an: 25.000 lei
Instituţiile creştine ortodoxe şi bibliotecile publice: 10.000 lei pe an.

Abonamente pentru străinătate
Un an: 50 $ sau 80 DM

Abonamentele contractate rămân valabile indiferent de fluctuaţia preţurilor. În caz de întârziere a apariţiilor, abonamentele se prelungesc automat.

Expediaţi banii pentru abonament prin **mandat poştal** (sau prin virament) într-unul din **conturile noastre bancare** specificate în caseta alăturată. Vă rugăm să completaţi cât mai clar **adresa** la care doriţi să primiţi revista.

Publicaţia „Mişcarea" este editată de **Mişcarea Pentru România**, formaţiune politică înregistrată la Tribunalul Municipiului Bucureşti, prin Decizia civilă nr. 33/23.12.1991, dosar nr. 31/P/1991.

Direcţia publicaţiei „Mişcarea" este asigurată de Departamentul Relaţii Publice al MPR.

Prim redactor: George RONCEA

Adresa redacţiei:
Str. Scărlătescu nr.14, Sector 1, Bucureşti Cod 78.158
Tel.: 659.45.72.
Fax: 312.41.15.

Relaţii cu publicul:
miercuri şi vineri
orele 16.00–20.00

Sumele băneşti destinate revistei „Mişcarea" se trimit prin **mandat poştal** (sau virament) într-unul din conturile noastre bancare deschise la

Banca Română pentru Dezvoltare – Bucureşti „Unirea" (BRD–Unirea)
pe numele:
„Mişcarea Pentru România"
Cont nr. 40.729.96.133.178. (pentru Lei)
Cont nr. 15.207.96.133.178 (pt. $ şi DM)
Nu uitaţi să precizaţi destinaţia sumelor expediate („Abonament", „Donaţie" etc.).

Tehnoredactare computerizată: PROREP S.R.L.
Tehnoredactor: Gabriela NIŢU

Responsabilitatea pentru conţinutul textelor publicate aparţine exclusiv semnatarilor. Punctele de vedere susţinute în paginile revistei „Mişcarea" nu pot fi atribuite organizaţiei Mişcarea Pentru România. MPR îşi asumă responsabilitatea numai pentru documentele sau comunicatele publicate de către reprezentaţii săi autorizaţi sub semnătură oficială (cu precizarea funcţiei deţinute în cadrul MPR).

Preluarea sau reproducerea unor articole (integral sau fragmente) apărute în paginile revistei „Mişcarea" nu este permisă decât cu acordul scris al Redacţiei.

Anul III Nr. 14 (35)
1-15 Octombrie 1994

„Comunismul se înfățișează ca o adunătură catilinară, o bandă de asasini, de piraţi, care ucid om cu om pe toţi adversarii, chiar dacă s-ar cifra la milioane de oameni. Aceasta e o mişcare socială? Asemenea bestii preistorice îndrăznesc să vorbească în numele dreptăţii?..."

N. PORSENNA

CONVORBIRE CU DOAMNA ZOE PORSENNA

BIBLIOGRAFIE

Nicu Porsenna, unul dintre intelectualii de seamă ai perioadei interbelice, este în momentul de faţă aproape necunoscut; firea sa retrasă şi lipsa oricărei voinţe de a se impune l-au ţinut la o parte de grupările importante ale epocii, de compania celor aflaţi în atenţia opiniei publice. Credem că nu greşim însă considerând că astăzi opera sa îl impune de la sine pe autorul ei: romane şi nuvele (peste 15 titluri) descriind cu farmec mai ales atmosfera începutului de veac şi perioada primului război mondial, memorialistică (trei volume în manuscris), piese de teatru, volume de poezie şi traduceri din lirica universală, volume de parapsihologie – N. Porsenna a fost considerat primul expert român al fenomenelor paranormale –, studii şi lucrări de sociologie şi filosofie socială cum ar fi: „Interdependance des facteurs sociaux" (1913), „Războiul popoarelor" (1914), „Regenerarea neamului românesc" (1937), „Proporţia etnică şi primatul muncii româneşti"(1938) etc. Sunt cărţi ce-şi aşteaptă încă editorul.

... Fericit şi mândru de a fi participat la Războiul de Întregire

Reporter: *Puţini sunt cei care ştiu astăzi câte ceva despre N. Porsenna, deşi activitatea şi opera sa ar fi îndreptăţit pe deplin o recunoaştere mai largă. Pentru că existenţa sa, cred eu, este exemplară pentru ceea ce aş numi „destinul unui conservator". Născut în 1892, avea să facă parte din generaţia care a purtat războiul de întregire, care a înfăptuit România Mare. La acea vreme, N. Porsenna era licenţiat în drept şi filosofie şi deputat în Parlamentul României din partea Partidului Conservator.*

Zoe Porsenna: N. Porsenna se considera fericit că a avut prilejul de a fi părtaş la „experienţa imensă şi unică a războiului" – sunt cuvintele lui. Iar faptele sale dovedesc că a înţeles însemnătatea şi măreţia momentului: era fiu unic la mamă văduvă şi ar fi putut să fie scutit de serviciul militar, însă-i s-a părut că ar fi un lucru nedemn de un Român şi, când s-a declarat mobilizarea generală, s-a înrolat voluntar. Fiind licenţiat, a făcut şcoala de ofiţeri – în aceeaşi companie cu Gheorghe Brătianu, fiul prim-ministrului de atunci, despre care avea cuvinte de laudă şi admiraţie. Pe cât era de mândru de camarazii lui de arme, de eroismul Armatei Române, pe atât era de revoltat şi indignat de atitudinea celor care căutau să se eschiveze de la îndeplinirea datoriei faţă de ţară. Şi care erau destul de mulţi din păcate... Cel mai mult îl îndurerau politicianismul şi pornirea spre căpătuială a multora dintre guvernanţii de atunci – în plin război îşi umpleau visteriile proprii! El a scris despre toate acestea în volumele sale de memorii (aflate în manuscris) – eu de acolo ştiu, fiindcă el nu vorbea despre sine, iar eu l-am cunoscut în 1941.

A rămas în armată până la terminarea primului război, iar apoi a făcut şi campania din 1919.

Rep.: *Campania din Ungaria...*

Z. P.: Da, campania din Ungaria, în timpul căreia nobilimea maghiară îi primea bine, pentru că trupele româneşti veniseră să-i scape de comunişti, de Bela Kuhn – şi i-au şi scăpat! Dar au fost şi incidente cu comuniştii unguri. Tabăra lor de campanie era aşezată într-un sat în apropiere de Budapesta. Trupele româneşti n-au luat nici un fel de măsuri împotriva populaţiei locale, dar, în fiecare dimineaţă, gărzile româneşti erau găsite înjunghiate. Nu s-a oprit acest măcel până când Porsenna nu a luat o măsură de forţă: a pus la zid câţiva terorişti comunişti... După asta a fost linişte.

Rep: *Perioada interbelică este cea în care N. Porsenna îşi dă măsura puterii sale de muncă, animat parcă de un entuziasm al proiectului, dar şi al realizării.*

Z. P.: Într-adevăr, impresionează chiar şi simpla înşiruire a activităţilor sale şi te întrebi cum reuşea şi când avea timp de toate: profesa cu succes avocatura, era jurisconsult, membru sau preşedinte în consiliile de administraţie a numeroase întreprinderi şi edituri, scria, traducea, colabora la diverse publicaţii – aflându-se chiar la conducerea unora: „Ideea liberă" pe care o înfiinţase în 1947 şi „Muncitorul Român" a Ministerului Muncii sub guvernarea Antonescu –, făcea filme şi a obţinut chiar brevete pentru inovaţii tehnice, inginereşti. Şi căuta să facă toate acestea în mod serios, nu doar să se afle în treabă. Ar fi putut uşor urma o carieră universitară. Şi nu numai în România; în urma apariţiei cărţii „Interdependance des facteurs sociaux" – recenzată extrem de elogios într-o publicaţie pariziană – a fost chemat să conferenţieze la Sorbona. A fost invitat şi în America. Şi el a refuzat, a spus că vrea să rămână în România, să ajute, pe cât poate, ţara lui. Şi a făcut-o. Prin cărţile lui, prin activitatea lui publicistică, culturală (filme, edituri etc).

Rep.: *Trebuie să fi cunoscut multă „lume bună" a epocii...*

Z. P.: Da, desigur, dar Porsenna era destul de retras şi singuratic. Avea mulţi cunoscuţi, dar puţini prieteni. Cu Nichifor Crainic, bunăoară, a avut o relaţie de durată. Împreună cu el a lucrat o vreme în cinematografie.

...Legionarismul era atunci un fenomen de masă

Rep.: *Cinematografie?!...*

Z. P.: Da. Uite cum a fost. În timpul legionarilor, au fost luate toate cinematografele evreilor, în afară de „Patria" – unde era un român. Şi s-a constituit Cooperativa „Filmul Românesc", care le administra. După rebeliune, au fost trecute de Mareşalul Antonescu în administrarea guvernului. Cumnatul lui Porsenna, Ion Marinescu, ministru în guvernul Antonescu, l-a numit pe Nichifor Crainic – la sugestia lui Porsenna – preşedintele noii cooperative. Porsenna era vicepreşedinte. El îl aprecia mult pe Crainic, chiar îi plăcea să spună că în închisoare acesta devenise genial. La fel ca Radu Gyr, Vasile Voiculescu sau actualul arhiepiscop al Clujului Bartolomeu Anania. Crainic şi Porsenna aveau proiecte mari pentru cinematografia românească: au plecat în Germania şi Italia să cumpere aparatură modernă pentru viitoarele filme. Pe atunci nu existau în România nici studiouri, nici aparate de proiecţie competitive. În '39, Porsenna făcuse un film românesc, dar pe banii lui şi în nişte studiouri improvizate. Cu toate acestea, filmul a fost un succes, căci au participat la el toţi marii actori ai vremii: Vraca, Nuţi Dona, Olga Porumbaru – fosta soţie a lui Baraschi etc. Filmul a fost refăcut în studioul Ministerului de Informaţii. Cu această ocazie a cântat şi Maria Tănase – Maria Tănase era o înfocată filogermană, aşa se explică neglijarea ei după război! – care a refuzat atunci orice onorariu. Din nenorocire, această peliculă s-a pierdut.

Între Porsenna şi Crainic s-a iscat un conflict pe chestiuni administrative, în urma căruia a fost preferat Porsenna pe postul de preşedinte. El a fost acuzat că e legionar, ceea ce pe timpul acela era un lucru grav, dar acuzaţia era falsă. Porsenna n-a fost legionar – înscris în partid –, dar a fost dintotdeauna naţionalist. Bineînţeles că lua parte la manifestările româneşti veritabile organizate de aceştia şi că îi aprecia. Legionarismul era atunci un adevărat fenomen de masă, pe care l-au susţinut, deopotrivă şi marea masă românească şi cei mai mari intelectuali ai vremii; erau masiv susţinuţi de populaţia românească. Ţin minte congresul studenţesc de la Râmnicu-Vâlcea, în care au avut un rol însemnat lideri legionari ca prof. Mihail Manoilescu şi Gen. Petrovicescu şi în urma căruia au fost arestaţi, cu complicitatea lui Mihai Stelescu, participanţii la manifestaţiile de stradă ce au urmat. Am fost acolo şi eu şi fratele meu – deşi nu eram nici unul legionari –, iar pe el l-a arestat poliţia. Am vrut să cumpăr de mâncare pentru el şi pentru ceilalţi dintr-o băcănie şi când băcanul a înţeles despre ce era vorba, a trimis pe băieţii lui de prăvălie încărcaţi cu coşuri cu mâncare în arestul poliţiei. Fără să-i ceară nimeni şi fără nici o plată... Nu mai vorbesc de oraşul meu natal, Craiova, în care grupuri de tineri mergeau pe stradă cântând cântece româneşti.

Porsenna admira Mişcarea Legionară, mai ales pentru proiectul educaţional pe care-l propunea, fiind el însuşi multă vreme preocupat de problema educaţiei, a debutului profesional care considera că ar trebui să fie asigurat, de exercitarea competentă a profesiunilor.

Rep.: *Este exact tema cărţii „Regenerarea neamului românesc", o lucrare cât se poate de actuală, ce cuprinde un proiect educaţional deosebit de interesant.*

Care a fost apoi evoluţia lui N. Porsenna, după 1944?

Z. P.: Porsenna avea înainte de '44 foarte multe posturi: era la Ministerul Muncii, preşedinte la oficiul „Muncă şi Lumină", era avocat la editurile „Cugetarea" şi „Gorjanul"– deschisă de Porsenna şi inginerul Gorjan, care s-a ocupat de consolidarea operelor lui Brâncuşi. Cu el a făcut un contract ca să înfiinţeze în toată ţara, în toate întreprinderile, biblioteci. M-am ocupat şi eu de acest proiect. Porsenna decidea numărul şi titlurile cărţilor. Era prevăzut în contract ca patronii tuturor marilor întreprinderi să plătească toate cărţile care se trimiteau la biblioteca întreprinderii. Plăteau şi muncitorii un leu pe lună! Proiectul a căzut imediat după ce au venit comuniştii. Până în '47 a mai putut să publice. Pe urmă nu s-a mai putut. A rămas fără absolut nici un venit. Au început să-l urmărească în urma denunţurilor. Din '49 a venit la mine şi a stat ascuns până în '57.

Petre Ştefan, conferenţiar al lui Ioaniţescu la Academia Comercială stătea clandestin – era urmărit ca legionar – în casa lui G. G. Antonescu, profesor universitar de economie politică la Academia Comercială. El se întâlnea cu cei care aveau să fie arestaţi în acelaşi lot: Nicu Porsenna şi cu mine, Petre Ţuţea, Dr. Gabriel Popescu, Gabi Gheorghe, profesorul Mihai Popescu, soţii Caftangioglu etc. Am fost în total 20 de persoane. Grupul obişnuia să se întâlnească, prin anii '50, în strada Caimatei, în casa lui Gabriel Popescu, unde discutau, mai cu seamă politică, dar erau şi numeroase dispute intelectuale. De exemplu, despre Kant, despre care Ţuţea vorbea şi câte patru zile – el ştia tot! –, iar interlocutorul lui predilect era Petre Ştefan.

Porsenna fusese arestat în urma unui denunţ. L-au arestat de la mine de acasă, unde stătea clandestin. L-am ascuns vreme de 8 ani de zile. Au venit comuniştii, nu le-am deschis şi au intrat pe la un vecin evreu care fusese anunţat cu o lună înainte, când ei verificaseră pe unde se poate intra. Ne-au luat în aceeaşi zi pe amândoi. Ei au crezut că eu o să depun mărturie împotriva lui. La anchetă, m-au întrebat: „De ce l-ai ţinut cucoană? Ai fost nebună?!" Ce să le fi spus, că ei tot nu aveau ce înţelege. Comuniştii n-au putut înţelege niciodată aşa ceva...

Porsenna a fost condamnat în total la 50 de ani de închisoare, dintre care trebuia să facă 25. A făcut până la urmă 8, pentru că a ieşit la graţierea din '64. Eu am făcut 5 ani jumătate. Toţi am fost duşi mai întâi la Ministerul de Interne, în decembrie '57 ne-au judecat şi ne-au mutat la Uranus; apoi, în martie '58, la Jilava. Porsenna a fost bătut încă din anchetă şi i s-au pus lanţuri la picioare, căci avea condamnare de peste 15 ani. El a fost pe urmă dus la Aiud, fiind socotit legionar, iar eu la Miercurea-Ciuc. A fost eliberat în '64 şi a mai trăit până în '71, dar era foarte bolnav.

După ce a ieşit din închisoare, Porsenna era în zdrenţe, era ca un cerşetor. Eu venisem cu un an înainte. Aveam un salariu de 1100 de lei. Atunci ne-a ajutat Perpessicius, pe care îl cunoştea încă din perioada interbelică. Am mers şi eu cu el la Uniunea Scriitorilor, pentru că Porsenna nu ştia să ceară nici măcar drepturile. Pe cât de convingător era atunci când era vorba să ajute pe altcineva – a făcut atâtea procese gratis! –, pe atât de timid şi neajutorat devenea când era vorba de propriul interes. De asta, probabil, nu ştie mai nimeni de el astăzi în pofida numeroaselor sale cărţi şi studii.

Şi când am ajuns, până la urmă la Perpessicius, acesta ne-a dat o scrisoare către Demostene Botez, preşedintele Fondului literar. Am obţinut până la urmă 600 de lei pe lună.

...Blocaje de tot felul în reeditarea cărţilor sale

Rep.: *Încercările dvs. de a republica unele din cărţile lui N. Porsenna au avut un succes foarte limitat... De ce?*

Z. P.: Înainte de '89, i-am scris lui Noe Bernard, la „Europa Liberă", rugându-l să difuzeze pe post scrieri ale lui Porsenna, mai ales „Întruchipările sufletului omenesc". Mi-a răspuns că nu poate, că „iese din specificul programelor lor". Mă rog... Pe urmă, după Revoluţie, am fost la „Humanitas", cu „Regenerarea neamului românesc", dar cu Kleininger, cu care am vorbit, m-a refuzat sub un pretext stupid: „nu publicăm reeditări". Nu era nici acum în specificul *lor*.

În '91, editura Romfel publică „Spre fericire", o carte a lui Porsenna într-un tiraj foarte mare, cam 30.000, şi fără să fie acceptul meu. Am aflat şi am luat legătura cu patronul, Cristian Butuşină, care a spus că n-a ştiut de existenţa mea – deşi la Uniunea Scriitorilor mă cunoaşte multă lume. Dar el era în conflict cu Uniunea din pricina timbrului literar. A încercat să-mi ofere o sumă derizorie, deşi drepturile de autor se ridică la 20% din veniturile obţinute. Am fost la Direcţia Editurilor, unde mi-au spus că ce a făcut patronul Butuşină e o tâlhărie şi să-l dau în judecată. Până la urmă, lucrurile s-au rezolvat acceptabil. Apoi a venit la mine, în martie '92 şi a spus că vrea să-l publice în continuare pe Porsenna; a luat trei cărţi: „Regenerarea neamului românesc", manuscrisul de parapsihologie şi micul roman „Magdalena". Le-a ţinut până în iunie. N-a făcut nici un contract şi nici n-a vrut să mi le dea înapoi. A venit la conducerea firmei apoi tatăl lui. A făcut contract cu mine cu termen de publicare la 31 decembrie 1992. Bineînţeles că nu s-a ţinut de cuvânt. Le-am acordat şi o amânare de termen, şi tot nu l-au respectat. Abia prin octombrie '93 au publicat „Întruchipările sufletului omenesc" şi „Magdalena". A intrat pe fir dl Gabriel Gheorghe, prieten cu Porsenna, care stătuse în celulă cu el şi învăţase de la Porsenna foarte mult, care iubea „Regenerarea..." şi care... mi-a cerut 300.000 de lei să-i sponsorizez revista „Getica". Şi pentru că nu i-am dat, a ajuns la editura **Romfel** le-a spus celor de acolo că e o carte legionară şi a făcut prefaţa, fără voia mea, aşa cum a făcut-o: criticându-l pe Porsenna şi socotind inutilă această carte astăzi.

Rep.: *Prefaţa respectivă e scrisă cu o evidentă rea credinţă faţă de autorul de care dl Gabriel Gheorghe recunoaşte că a fost impresionat în perioada detenţiei. Asta ar fi fost o carenţă pe plan moral, dar afirmaţii halucinante ca: „La fără evenimentele din decembrie '89 (România ar fi fost astăzi o mare putere economică şi financiară" sau „Toată pleiada de intelectuali români dintre cele două războaie mondiale (N. Porsenna, M. Eliade, C. Noica, E. Cioran etc. etc) având ca unic model Franţa (?!?), Apusul în genere, şi-au propus să schimbe destinul României, să-l adapteze după cel al Franţei..." sau „Franţa a fost românofonă de-a lungul întregii ei istorii" ş.a. ne fac să ne întrebăm cu privire la limpezimea minţii referentului...*

Z. P.: Cartea a apărut în condiţii grafice oribile având în plus şi grave erori de tipar. Nu mi-au solicitat bunul de tipar şi, repet, cărţile au fost publicate numai în urma acţionării în judecată a editorilor. Nu se găsesc nicăieri pe piaţă; probabil că au scos numai exemplarele de semnal şi au blocat tirajul.

Rep.: *Doamnă Porsenna, eu vă mulţumesc pentru interviu şi vă doresc să vă ajute Dumnezeu să împliniţi pe cel mai important – din câte mi-aţi spus – dintre proiectele dvs.: publicarea cărţilor lui N. Porsenna.*

Z. P.: Şi eu vă mulţumesc. Să vă ajute Dumnezeu în ceea ce faceţi!

A consemnat Sandra CRISTEA